

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVI

SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1989

UN APEL SOLEMN ADRESAT SLUJITORILOR LUI DUMNEZEU

1 Timotei 6,11—14

Scumpii mei frați,

Nu pot să vă descriu povara și durerea mea când mi-a fost înfățișată adevărata stare de lucruri din lucrarea Domnului.

Există bărbați care lucrează ca învățători ai adevărului, dar care au nevoie să li se predea primele lecții în școala lui Hristos. Puterea convingătoare a lui Dumnezeu trebuie să vină asupra slujitorilor Lui, sau de nu, aceștia trebuie să-și caute o altă ocupație.

Dacă trimișii lui Dumnezeu înțeleg solemnitatea prezentării adevărului, atunci ei vor fi sobri, oameni ai studiului și meditației sfinte, vor fi împreună lucrători cu Dumnezeu.

Dacă ei au o adevărată înțelegere a însărcinării pe care Domnul Hristos le-a dat-o, atunci ei vor avea respect față de Cuvîntul lui Dumnezeu și vor lua aminte la sfaturile Domnului, cerînd înțelepciune din ceruri, ca stînd între morți și vii, dîndu-și seama că vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu de lucrarea ce o îndeplinesc.

Chemarea la un standard mai înalt :

Cînd pastorii vor înțelege necesitatea unei reformări categorice și totale în viața lor, cînd ei vor ajunge să-și dea seama de necesitatea atingerii unui standard mai înalt de viețuire și slujire, atunci influența lor asupra comunităților va fi înălțătoare și sfințitoare.

Vă spun deschis, fraților, dacă slujitorii lui Dumnezeu nu vor fi în adevăr convertiți, comunitățile noastre se vor îmbolnăvi și vor fi pe moarte.

Numai puterea lui Dumnezeu poate schimba inima cuiva, umplînd-o cu dragostea lui Hristos.

Numai puterea lui Dumnezeu poate corecta și supune pasiunile și sfinți afecțiunile inimii.

Toți cei care slujesc lui Dumnezeu, trebuie să-și umilească inima înaintea Lui, să-și supună voința voinței Lui, și să-și ascundă viața cu Hristos în Dumnezeu.

Pastorii noștri au nevoie de o transformare a caracterului. Ei trebuie să simtă că... dacă sînt lăsați numai în eforturile lor imperfecte, sînt cei mai de plîns. Domnul Hristos va fi cu fiecare slujitor al lui Dumnezeu care, deși poate că n-a ajuns desăvîrșirea, caută cu tot zelul să devină asemenea Domnului Hristos. Unul ca acesta va plînge între tindă și altar strigînd în zbuciumul sufletului său după

prezența Domnului; altfel, el nu poate sta în fața poporului, avînd tot cerul privind la el, iar îngerii luînd notă de lucrarea, comportarea și spiritul său.

O, dacă oamenii s-ar teme de Domnul... O, dacă ar iubi pe Domnul Dumnezeu... O, dacă slujitorii lui Dumnezeu ar simți asupra lor povara sufletelor ce pier! Atunci... ei nu vor mai ține numai niște discursuri..., ci ei vor avea puterea lui Dumnezeu vitalizînd sufletele, iar inimile lor vor străluci de focul dragostei lui Dumnezeu. Din slăbiciune ei vor ieși puternici, căci ei vor fi împlinitori ai Cuvîntului. Atunci ei vor auzi cuvîntul, „Iată Eu sînt cu voi“. Atunci Isus va fi Învățătorul lor și cuvîntul lor va fi astfel mai tăietor decît o sabie cu două tăișuri. În măsura în care slujitorii lui Dumnezeu apreciază prezența divină și onorează și se încred în puterea lui Dumnezeu, ei sînt recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu. În aceeași măsură ei devin puternici prin Dumnezeu.

Se simte nevoia unei puteri înălțătoare, nevoia unei continue creșteri în cunoașterea de Dumnezeu și a adevărului, din partea acelor care caută și lucrează pentru salvarea de suflete.

Dacă slujitorii lui Dumnezeu :

Rostesc cuvinte luate din tezaurul lui Dumnezeu, Dacă cred și așteaptă cooperarea cu Domnul Hristos, ai cărui slujitori sînt,

Dacă își înmormîntează eul și înalță în viața și lucrarea lor pe Hristos, Răscumpărătorul nostru, Atunci...

Cuvintele lor vor ajunge la inimile ascultătorilor lor,

Lucrarea lor va purta amprenta acreditării divine, Atunci și numai atunci cuvintele Domnului Hristos vor fi valabile și în dreptul lor :

„Voi sînteți ucenicii Mei...”

Dacă faceți ce v-am poruncit“

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și : duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Celce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta“ (1 Tes. 5,23.24)

20 august 1890

E.G.White



Stimate surori, iubiți frați,
Scumpi frați conlucrători,

Prin inspirație divină, proorocul Ieremia, care era frământat și profund preocupat de soarta poporului ales al lui Dumnezeu chemat a-I vesti minunile și a-L face cunoscut printre neamuri, profet care fără să se teamă a proorocit în Ierusalim chemînd pe concetățenii săi la o reală pocăință mai înainte ca să fie împrăștiați printre popoare, și a cărui viață a fost — din punct de vedere omenesc — destul de zbuciumată, spunea din partea lui Dumnezeu :

„Așa vorbește Domnul : 'Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sînt cărările cele vechi, care este calea cea bună ; umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre'“ (Ier. 6, 16).

„Metafora“, spune Comentariul biblic A.Z.S., „este aceea a unui călător care, fiind dezorientat, se oprește la o încrucișare de drumuri spre a se orienta și a întreba în legătură cu drumul cel bun“ (4 B.C./383).

Pe vremea sa, situația neamului său nu era deloc de invidiat. De fapt nu avea să mai treacă mult și armata invincibilă a imperiului babilonian, sub comanda tînărului și ambițiosului Nebucadnețar, avea să întoarcă clepsidra vremii și a evenimentelor, determinînd — după hotărîrea cerului — începerea numărării celor șaptezeci de ani ai robiei lui Israel.

De cîte ori în experiența vieții noastre spirituale nu ne oprim și noi în mijlocul drumului, nu ne uităm în jur întrebîndu-ne pe ce drum să apucăm. De cîte ori nu sîntem solicitați să decidem în dreptul unor căi ce ni se deschid invitîndu-ne cu multă sollicitudine, și pe care uneori le considerăm aducătoare de noi orizonturi și împliniri, care corespund cu entuziasmul vîrstei sau dorinței de împliniri care să satisfacă concepția sau năzuințele proprii. Și trebuie să reținem că în toate timpurile multe „căi“ au apelat la puterea voinței și deciziei noastre, decizii care adesea au modelat acțiunile și cursul vieții noastre. Spiritul „atenian“ de a fi foarte receptivi față de tot ceea ce este „nou“, „senzațional“, față de ceea ce fîgăduiește că „ne va deschide ochii“ cunoscînd mai bine „binele și răul“ sau intuind un nou drum, o nouă iluminare, este încă prezent și găsește audiență la mulți dintre noi.

Ieremia este cunoscut de cercetătorii atenți ai Scripturilor ca fiind profetul religiei inimii. Soliile lui au fost și sînt pînă în ziua de astăzi un apel, o chemare solemnă de a renunța la

ceea ce este superficial, formal, în viața noastră religioasă, fiind în schimb preocupați de adevărata și lăuntrică trăire a religiei „curate și neîntinate înaintea lui Dumnezeu“ (Iacov 1, 27).

Acest adevăr al „drumurilor vechi“ este totdeauna nou. De cîte ori miracolul unor idei, solii sau acțiuni unilaterale nu s-a dovedit a fi o chemare „iscusită“ de a bătători drumuri străine spiritului lui Hristos.

„Stați, uitați-vă și întrebați!“ Este absolut necesar să reținem și să cultivăm în noi dorința de a cunoaște și rămîne cu umilință la „vechile semne de hotar“, fără să însemne aceasta închistare retrogradă sau împotrivire față de dorința cerului de a fi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Procedînd astfel vom avea liniște și pace în sufletele noastre, după fîgăduința Scripturii.

De cîte ori nu căutăm răspuns la unele acțiuni sau evenimente cu implicații profunde în viața noastră și ... nu găsim. Și totuși răspunsul se află undeva. Răspunsul este acolo în „religia inimii“. În experiența noastră personală cu Dumnezeu. În religia noastră practică. Nu este o metaforă, ci un adevăr dureros, că puțini sînt aceia care au o profundă, continuă și personală legătură cu Hristos.

Și adevărul acesta este cu atît mai dureros cu cît știm că ceea ce dă consistență vieții noastre spirituale și ne fixează pentru veșnicie numele în cărțile cerului este tocmai reflectarea în viața și caracterul nostru a vieții și caracterului Domnului Hristos.

Omenirea și biserica, fiecare dintre noi în mod personal, cu biruințele și înfrîngerile noastre, cu modul de a înțelege chemarea „cărărilor celor vechi“, ne aflăm la hotarul veșniciei. N-ar trebui oare ca noi toți, mari și mici, pastori și păstoriți deopotrivă, să ne oprim din mersul trepidant al vieții și din laodiceanismul vieții noastre spirituale, să ne oprim puțin chiar din îndeplinirea îndatoririlor ce le avem în biserică, pentru a întreba pe Dumnezeu : Doamne, încotro duce drumul pe care merg ? Spre Ghetsemani și Golgota sau spre arginții satisfacerii unor forme religioase, tîgăduind însă puterea ce vine din rămînerea și umblarea noastră în și cu Hristos ?

Proorocul Ieremia ne asigură pe fiecare dintre noi, din partea Domnului : „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sînt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor“ (Ier. 24, 7).

COPIII... VIITOR ȘI RESPONSABILITATE

„Capacitățile minții au nevoie să fie cultivate, ca să poată fi folosite pentru slava lui Dumnezeu. O deosebită atenție trebuie să se dea cultivării intelectuale, pentru ca diferitele facultăți ale minții să atingă o dezvoltare echilibrată“ (CG 332).

În articolul precedent am văzut că sarcina prioritară a vârstei preșcolare este dezvoltarea fizică. Acum vom examina etapa următoare, a vârstei școlare, cu dezvoltările caracteristice și îndatoririle ce revin părinților.

CARACTERISTICILE VÂRSTEI ȘCOLARE

Din punct de vedere fizic, copilul școlar crește ceva mai lent decât cel de vîrstă mai mică. El este activ, energic și dornic să dobîndească noi deprinderi fizice. Pe măsură ce crește, devine tot mai interesat de înfățișarea fizică. Sfirșitul copilăriei este marcat de o explozie hormonală cu consecințe vaste asupra dezvoltării fizice.

Rolul părinților este să ofere cadrul necesar dezvoltării fizice, inclusiv prin antrenarea copilului în munci gospodărești. Diferențele dintre copiii de aceeași vîrstă sînt uneori însemnate și copiii devin conștienți de ele. Li putem ajuta să înțeleagă că Dumnezeu iubește

pe toți copiii — indiferent de culoare, înălțime, forță sau abilitate.

Din punct de vedere mintal, copilul școlar este curios, setos de cunoștințe. El este capabil să discearnă mai bine faptele de imaginar. Îi place să folosească cuvinte noi, să poarte discuții în grup, să învețe prin activități practice. Sporește înțelegerea relației cauză-efect, capacitatea de a prevedea consecințele succesiunii evenimentelor istorice.

Deoarece copiii înțeleg tot mai bine regulile și legile, este esențial ca părinții să se poarte consecvent și echitabil. Orice nedreptate îi tulbură și-i descurajează. Mai mult, ei se așteaptă întotdeauna la consecințe ale purtării — binele să fie recompensat și răul să fie pedepsit. Ei tind să judece gravitatea unei acțiuni după mărimea ei sau după severitatea pedepsei. Piaget, în cercetările sale asupra dezvoltării gândirii morale a copiilor, dă un exemplu clasic: În general copiii consideră că un copil care a răsturnat din greșală o tavă cu cincisprezece pahare este mai vinovat și trebuie pedepsit mai aspru decât cel care a spart un pahar în urma faptului că s-a împotrivit mamei. Purtarea consecventă și corectă a părinților îi ajută să-și formeze o perspectivă corectă.

Copiii sînt foarte imaginativi, totuși ei învață să discearnă între fapte și imaginație. Este important să prezentăm istorisirile Bibliei cît mai fidel. Adăugirile produc confuzie. Copilul va întreba: „Scrie cu adevărat așa în Biblie?“

Mai tîrziu se dezvoltă și un simț al umorului. Uneori ceea ce este irezistibil de amuzant pentru copii nouă nu ne pare la fel. Să nu-i „dezumflăm“, ci mai bine să rîdem cu ei.

Din punct de vedere social, copilul simte nevoia de prieteni, și către adolescență va ajunge foarte atașat grupului său. Dorește să participe la activități comune, dar nu-și evaluează prea bine capacitățile. Tinde să fie egoist. Pentru un timp băieții și fetele se mai joacă împreună, apoi se retrag în grupe separate.

Fiecare copil se identifică cu un adult admirat. Este inclinat spre generalizări — „toți băieții sînt...“ sau „totdeauna tata...“. Este tulburat de situațiile prin care nu a mai trecut și devine conștient de moarte — se teme că familia ar putea fi despărțită. El se liniștește cînd îi explicăm ce ne învață Biblia des-

pre viață, moarte și protecția lui Dumnezeu pentru noi.

Copiii timizi trebuie acceptați, nu ridiculizați. Ei pot fi ajutați să se pregătească cu grijă pentru situațiile dificile și să-și dezvolte trăsăturile valoroase. Ei pot fi învățați cum să inițieze o prietenie oferind un ajutor.

Trebuie să pregătim pe copii pentru sarcina dificilă de a fi altfel decât grupul lor. Condamnarea sau disprețul grupului este ceva foarte dureros pentru ei și este nevoie de mult curaj ca un copil de 10 ani sau 12 ani să ia o decizie morală care-l face diferit de toți ceilalți. Copiii noștri sînt inevitabil expuși ironiilor și răutăților grupului de colegi. Cu cît un copil este mai mult iubit și acceptat în familia și în comunitatea sa, cu atît va fi mai rezistent față de presiunile din exterior. Trebuie atins un echilibru fin între curajul de a afirma și trăi convingerile proprii și respectarea celor care sînt altfel sau chiar colaborarea în domeniile de comun acord.

În sfîrșit, din punct de vedere emoțional, copiii școlari au o mare nevoie de afecțiune și înțelegere, sînt sensibili la critică, înfricoșați de o mulțime de lucruri și situații, dar tot mai capabili să-și controleze emoțiile. De obicei supărarea și mînia lor au o viață scurtă.

Mulți școlari sînt „perfecționiști“. Este vîrsta gumei de șters. Ei vor să facă totul perfect, și asta înseamnă multe încercări interminabile. Să nu-i zorim. În loc să le spunem: „Las-o așa, este destul de bine“, să afirmăm ceea ce este bun: „Știu că vrei să faci un lucru foarte bun. Ai înaintat mult. În timpul rămas fă ce poți mai bine. Ce rămîne vei face mîine“.

Să nu fim insensibili față de simțămintele copiilor. Dacă-i observăm că sînt retrași sau triști, să discutăm despre asta și să cooperăm pentru depășirea crizei. Adevărată calea de ieșire este o activitate interesantă.

Copiii sînt încă destul de inclinați să mintă. Li putem ajuta evitînd situațiile care sînt deosebit de tentante. Să vorbim cu ei despre cinste, să recompensăm sinceritatea, să-i învățăm să se roage lui Isus cînd sînt ispitiți. „Nu este suficient să spunem: 'Fă asta și asta' și apoi să uităm cu nepăsare ceea ce am cerut... Pregătiți calea pentru copii ca să poată să asculte cu

CUPRINS

Un apel solemn	I
De la inimă la inimi	II
Copiii, viitor și responsabilitate	1
Puneți-Mi deoparte	3
Știri din viața bisericii	3
Locașul de cult	4
Precum în cer și pe pămînt	6
Adevărul, așa cum este el în Isus Hristos!	7
Realizări	9
Pastorul și Păstorul lui	11
Mărgăritarul de mare preț	11
De la Sabat la duminică	13
Valoarea spirituală a epistolelor din Apocalips	15
În valea umbrei morții	III
Sfirșit de cale	IV

toată inima de cerințele voastre. Învățați mlădițele să se prindă de Isus... Învățați-i să ceară Domnului să-i ajute în datoriile mici care le revin" (CG 31).

Copiii au o mare dispoziție de a iubi. Să o prețuim și să-i învățăm să o exprime față de cei în nevoie: să ducă o floare sau o pîine unui bătrîn, să cînte ceva vesel unui bolnav, să ajute pe colegii de clasă.

Dar cea mai mare nevoie este să știe că sînt iubiți. Este important să petrecem timp special cu fiecare copil, să-i cunoaștem gîndurile, simțămîntele, tristețile și aspirațiile. Dar pe măsură ce cresc, exprimarea fizică a afecțiunii trebuie adaptată. Cel puțin în public, o mînă pe umăr sau o îmbrățișare bărbătească este suficientă, în timp ce un sărut poate să-i deranjeze, făcîndu-i să se simtă tratați ca bebeluși.

RELAȚIA PĂRINȚILOR CU ȘCOALA

Este esențială colaborarea și sprijinul reciproc. Efectele educației din cămin trebuie să se însumeze și nu să se anuleze. Iată cîteva sfaturi vechi și totuși actuale:

„Profesorii să nu fie lăsați să poarte singuri povara lucrului lor. Ei au nevoie de simpatie, bună-tate, cooperare și iubire... Părinții să încurajeze pe profesori arătîndu-le că le apreciază eforturile... Atît în interesul copiilor cît și din dreptate față de școală ei să sprijinească și să onoreze, atît cît este posibil, pe cei care poartă răspunderile... Nimic să nu se spună sau întreprindă care să micșoreze respectul copiilor față de cei de care depinde într-o măsură așa de însemnată binele lor.

Dacă părinții s-ar așeza în situația profesorilor, și ar vedea cît de greu este să porți de grijă și să educi o școală cu sute de elevi de diferite vârste și moduri de gîndire, ei ar putea să vadă lucrurile într-o altă lumină" (CG 324.325).

Cooperarea părinți-școală pe planul disciplinei va conduce la valorificarea cea mai bună a posibilităților pe care școala le oferă pentru dezvoltarea intelectuală. (Pentru o tratare mai largă a obiectivelor perioadei școlare, vezi articolul „A început școala” din numărul pe septembrie-octombrie 1987).

„Dragi tineri, care este țelul vostru în viață? ... Nu vă mulțumiți cu realizări mediocre. Puneți-vă țeluri înalte, și nu cruțați nici un efort ca să atingeți ținta" (MYP 36).

Nu este nevoie să cultivăm un spirit de elită, de competiție, dar acolo unde credința este adusă în viața practică, cu siguranță că binecuvîntările lui Dumnezeu nu vor lipsi, „căci El dă omului plăcut Lui înțelepciune, știință și bucurie" (Ecl. 2,26).

RIVALITATEA ÎNTRE COPII

Fiecare copil din familie vrea să fie sigur de iubirea și atenția părinților săi, indiferent de numărul fraților și surorilor. Este destul de greu pentru un copil să înțeleagă că venirea altuia nu micșorează iubirea pe care părinții i-au acordat-o pînă acum.

Modul în care frații și surorile învață să se suporte între ei în procesul creșterii hotărăște în mare măsură ce fel de relații vor avea de-a lungul vieții cu diferite alte persoane. Deși gelozia și simțămîntele de vinovăție pe care ea le generează sînt o parte naturală a creșterii comune a familiei, cînd rivalitatea dintre copii este tratată cu nepricepere de către părinți, se poate imprima un mod vicios de relații interumane.

Se sugerează cîteva metode pentru a stăpîni și reduce manifestările de gelozie și rivalitate:

1. Așezarea copiilor față în față. De îndată ce copiii se poartă cu ostilitate unul cu altul (amenințări, cuvinte minioase, gesturi agresive) ei sînt chemați și așezați pe două scaune față în față. Acolo vor sta fără o vorbă cinci minute măsurate din momentul în care s-au liniștit. Aplicată consecvent, această metodă este serioasă. O mamă povestește că întorcîndu-se de la cumpărături a găsit pe cei doi băieți care se așezaseră singuri pe scaunele de pedeapsă și mai aveau două minute pe care le-au respectat strict!

2. Copiii mai sensibili pot fi puși să descrie în scris conflictul. Aceasta este o descărcare bună, constructivă, și oferă o ocazie importantă de cunoaștere a copiilor.

3. Punerea copiilor la muncă, mai ales cînd nu avem timp pentru „arbitraj”. Energia emoțiilor puternice poate fi utilizată constructiv.

Dar prevenirea exploziilor de ostilitate și intoleranță este întotdeauna

una preferabilă tratării sau pedepșirii lor. Un program de viață ordonat, pregătirea prealabilă atentă pentru situațiile cu șanse sporite de conflict, planificarea „la rece”, ne scutesc de multe situații „fierbinți”.

Pe cît posibil, să lăsăm pe copii să-și rezolve singuri conflictele. De multe ori părinții încercă mai rău lucrurile cînd încearcă să le limpezească. Este de obicei foarte greu să decizi cine este nevinovat și cine este vinovat. Gilceava este rezultatul unui efort din partea ambilor. Adesea copilul socotit bun este cel care a provocat pe cel socotit rău. Așa că, atunci cînd primul copil vine să se plîngă, putem spune: „Îmi pare rău de cearta voastră, dar sînt sigur că voi puteți să rezolvați între voi și să vă împăcați”. Cearta este a copiilor și ei trebuie să o rezolve, fără să ne implice.

Pare greu de înțeles de ce să nu intervenim ca „arbitri”. Arbitrajul rezolvă pe moment conflictul, dar nu învață pe copii să nu fie pretențioși și agresivi, ca să evite pe viitor alte conflicte. De fapt dacă intervenția părinților a adus satisfacție, copilul va fi încurajat să înceapă un nou „război” pentru că se așteaptă că din nou va fi victorios!

SĂ PREGĂTIM PE COPII PENTRU INCERCĂRILE VIITOARE

„Din pruncie la tinerețe și de la tinerețe la maturitate un copil trebuie așezat sub influențe binefăcătoare...”

Părinți credincioși, copiii voștri vor da lupta hotărîtoare pentru Dumnezeu... Victoriile lor pentru Prințul păcii vor fi triumfuri pentru ei înșiși" (CG 492).

Adrian Bocăneanu

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;

Adrian Bocăneanu, secretar de redacție;

Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:

București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2

Tel. 20.42.07

PUNEȚI-MI



PASTORUL
DANCI PETRE

DEOPARTE

Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat' (Fapte 13,2)

Chemarea slujirii lui Dumnezeu și a omenirii cuprinde în sine chemarea la o viață trăită cu și pentru Hristos. „Hristos“, spune serva Domnului, „va fi cu fiecare slujitor al Său care, deși poate că n-a atins desăvîrșirea caracterului, caută în mod stăruitor și cu zel să devină asemenea lui Hristos“ ... Un asemenea slujitor se va ruga. Un asemenea pastor al Evangheliei va plînge între tindă și altar, luptîndu-se în rugăciune cu sufletul apăsător pentru ca prezența lui Dumnezeu să fie cu el. Altfel cum poate el să stea înaintea oamenilor, avînd cerul martor și îngerii cerului consemnînd cuvintele, faptele, spiritul și acțiunile sau chiar gîndurile nerosbite, dar existente în subconștientul său? Cît de plină de răspundere este lucrarea unui adevărat slujitor al Evangheliei și cît de puțini sînt aceia care privesc astfel lucrarea chemării lor. O, dacă am iubi în adevăr pe Dumnezeu! O, dacă slujitorii lui Dumnezeu ar fi conștienți de chemarea lor și ar simți povara pentru suflete apăsînd asupra lor, atunci n-ar fi numai vorbitori ce perorează pentru alții, ei ar avea puterea lui Dumnezeu pentru vitalizarea sufletelor lor, și atunci inimile lor ar străluci de focul iubirii divine. Din slabi vor deveni puternici, vor deveni împlinitori ai Cuvîntului. Unii ca aceștia vor auzi vocea Domnului Hristos spunîndu-le: „Iată că Eu sînt cu voi“.

În dorința și necesitatea ca astfel de slujitori ai lui Dumnezeu să aibă biserica Sa, în Sabatul din 12 august 1989 a avut loc, în comunitatea Constanța, întărirea ca pastor al bisericii advente a fratelui Danci Petre.

Fratele Danci Petre, originar din Borșa, județul Maramureș, la o vîrstă matură a ales să răspundă chemării Duhului lui Dumnezeu de a lucra pentru El și pentru aproapele. Urmează cursurile Seminarului Teologic și apoi slujește bisericii și fraților lui în districtul Constanța. Dînd dovezi de înțelegere

a chemării sale, de maturitate în lucrarea din cadrul bisericii și interes față de suflete, Comitetul Conferinței București și Comitetul Uniunii au analizat activitatea sa, au cercetat în amănunțime și cu seriozitate pregătirea sa și opțiunile sufletului său și au hotărît întărirea sa.

Simbătă 12 august această solemnă lucrare a fost adusă la îndeplinire în cadrul comunității Constanța. Au luat parte frații D. Popa și N. Dumitrescu din partea Uniunii, I. Ciucă și I. Mocanu din partea Conferinței București, cum și frații pastori V. Ban, V. Jureschi și M. Baciuc.

Cuvîntul Scripturii pentru această ocazie a fost rostit de fr. D. Popa, președintele Uniunii, subliniind solemnitatea și răspunderea chemării unui slujitor al Evangheliei. După rugăciunea de binecuvîntare și întărirea lui ca pastor cu binecuvîntare prin punerea mîinilor de către ceata pastorilor, fr. I. Ciucă, președintele Conferinței București, adresează cuvîntul de primire în rîndul pastorilor, iar fr. N. Dumitrescu, secretarul Uniunii, îi adresează cuvîntul de trimitere în lucrarea chemării sale.

Au fost prezenți frați și surori din districtul fr. Danci, cum și din familia sa. De asemenea, fiind sezonul de vară și concedii, au fost frați și surori din toată țara.

Împreună cu inspirația divină putem spune și noi că atunci cînd slujitorii Evangheliei își dau seama de necesitatea unei puternice vieți spirituale și a unei profunde și permanente comuniuni cu Domnul Hristos, cînd această lucrare a Duhului Sfînt se realizează în viața lor, atunci vor simți nevoia urcării mai sus și tot mai sus, spre idealurile divine ale identității cu Hristos. Atunci lucrarea și influența lucrării lor se vor răsfrînge asupra fraților și surorilor lor într-o lucrare de înălțare și reînviore a bisericii, a fiecărui credincios în parte pentru care ne rugăm și lucrăm. Dorim să trăim cu toți această experiență în mod deplin în comunitățile noastre.

D. Popa

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII...

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII...

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII...

— În perioada 23—26 iulie a.c. au avut loc la Londra lucrările celui de-al treilea Congres Internațional pentru Libertatea Religioasă.

Acest congres a fost organizat de Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă în cooperare cu următoarele organisme internaționale: Organizația „American United“ pentru separarea bisericii de stat;

— Consiliul pentru Libertate Religioasă;

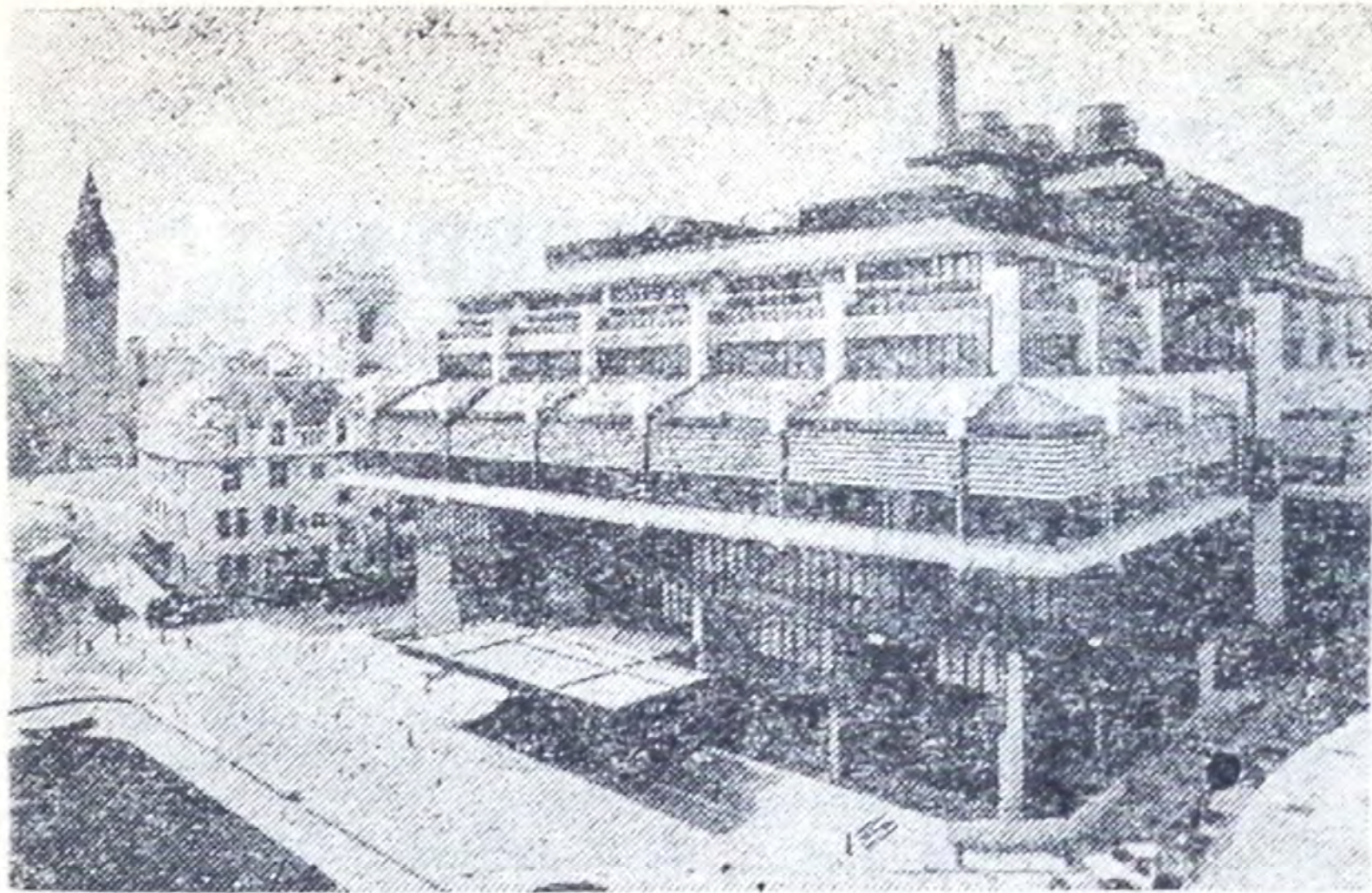
— Academia Internațională pentru Libertatea Religioasă și a Credinței;

— Asociația americană „Tawn Hall“;

— Departamentele Relații Publice și Libertate Religioasă aparținînd organizației mondiale A.Z.S. „Conferința Generală“.

Tema acestui congres a fost: „Relația dintre biserică și stat și libertatea de conștiință“.

La lucrări au luat parte printre alții: Dr. Carl Mau, președintele I.R.L.A.; B.B. Beach, secretar general I.R.L.A.; Denton Lotz, secretarul general al Alianței Mondiale Baptiste; Ron Flowers, profesor de studii religioase, Universitatea creștină din Texas, S.U.A.; Roland R. Hegstad, redactorul re-



SALA DIN LONDRA CARE A GAZDUIT CONGRESUL ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE PENTRU LIBERTATEA RELIGIOASĂ

LOCAȘUL DE CULT

Locașul în care credincioșii se adună spre închinare se numește casă de rugăciune. Spunând aceasta, am și spus că acest locaș nu este nici casă de locuit obișnuită, nici loc de agrement, nici operă de artă, nici pretext de etalare a superiorității sau bogăției. Dar el nu este nici locul unde să se arate cât de puțin este prețuit Dumnezeu cerului și al pământului. Evlavia, priceperea și spiritul de jertfire împreună cu o minuțioasă consfătuire cu cei ce sînt direct interesați, cu cei ce au un orizont mai larg, vor ajuta comunitatea în realizarea unui locaș cultic corespunzător scopului.

Din aceste cuvinte de introducere reținem deja ideea **identității**, adică ideea că o casă de rugăciune, imediat cum o zărești, trebuie să-și dezvăluie destinația: 1) locaș închinat lui Dumnezeu; 2) locaș de închinare protestant; 3) locaș de închinare adventist. Așa ar trebui să fie, dar multe sînt motivele din cauza cărora deseori nu se întîmplă așa. Neexistînd o gîndire și normă centrală în acest domeniu, cum este cazul în bisericile istorice, foarte mult depinde de gîndirea credincioșilor locali, atît în plănuire cît și în realizare.

Numărul credincioșilor care pornesc să zidească fiind mic, aspectul casei lor de rugăciune reflectă și el acele străduințe spontane ale primilor creștini care, pornind de la case particulare, se adunau în aceleași case oferite apoi exclusiv pentru serviciile divine și supuse unor amenajări de strictă nevoie, adăugînd, înnădînd, în lupta lor după spațiu pentru numărul crescînd al credincioșilor. Dacă undeva s-a clădit special pentru adunare, s-a clădit după modelul sinagogilor și nu după modelul templelor păgîne. Desele persecuții au scos în evidență mai de grabă spiritualitatea bisericii decît averea ei. Vremea împăratului Constantin cel Mare este aceea cînd creștinii au primit dreptul de a prelua biserici existente păgîne, iar în vremea reformățiunii, cei ce au acceptat reforma au preluat clădirile de cult ale acelorora din mijlocul cărora au ieșit. Totuși în ambele cazuri au loc adaptări, acceptări de stil, și străduințe în vederea exprimării identității confesionale.

În cazurile noastre, casele de rugăciune pornite ca atare din temelii sînt rezultatul unor inițiative co-

vistei „Liberty“; Konstantin Karcev, ambasador al U.R.S.S. în Emiratele Arabe, fost președinte al Departamentului Cultelor din U.R.S.S.; rabinul Arthur Schneider, președintele fundației „Appeal of Conscience“; Khan Bahadur Khan, ministru pentru problemele religioase și ale minorităților din Pakistan; Djibril Samb, profesor la Universitatea Dakar; Mgr. Roland Minneroth, reprezentant al Vaticanului; Luis-Maria Zavala, secretar general pentru problemele religiei, ministru de justiție al Spaniei; Dr. Samson Kiseka, primul-ministru al Ugandei; M. C. Bhandare, membru al parlamentului indian, președintele sub-comisiei O.N.U. pentru drepturile omului; Adam Lopatka, primul președinte al Curții Supreme a Poloniei, fost președinte al Departamentului Cultelor din Polonia; Alexander Merker, secretar general pentru probleme religioase, Polonia; Barna Sarkadi Nagy, ministru adjunct, Oficiul pentru problemele religioase, Ungaria; Angelo Vidal d'Almeida Ribeiro, Spania, reporter O.N.U. privind cazurile de intoleranță religioasă; M. P. Kulakov, președintele Asociației A.Z.S. din U.R.S.S.; N. A. Jukaliuc, președintele Asociației A.Z.S. din Ucraina. Din partea Uniunii A.Z.S. din țara noastră la aceste lucrări a luat parte fr. D. Popa, președintele Uniunii, care răspunde și de departamentele Relații Publice și Libertatea Religioasă.

Congresul a analizat din perspective multiple relația dintre biserică, stat și libertatea de conștiință, subliniindu-se faptul că, din punct de vedere biblic, libertatea religioasă cuprinde în sine obligația de a te dedica valorilor creștine. Trebuie să se ia în considerație libertatea și disciplina din perspectiva Bibliei. Creștinismul modern a pierdut simțul religios. O libertate nelimitată, fără o strictă disciplină, aceasta este plaga timpului nostru.

Este necesar să existe libertate religioasă, plus disciplină. Hristos ne-a făcut liberi dar spune apostolul Petru, nu „faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății“ (1 Petru 2,16). Este trist faptul că mulți creștini propovăduiesc o libertate religioasă fără Hristos sau, mai precis, fără viața și caracterul lui Hristos ca elemente active ale părtășiei lor creștine.

— La data de 29 august 1989 a avut loc la sediul Uniunii ședința Comitetului plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră. La lucrări au luat parte frații: D. Popa, N. Dumitrescu, N. Popescu, A. Chelbegeanu, C. Toma, G. Vasilescu, I. Gyeresi, T. Niculescu, A. Bocăneanu, I. Ciucă, A. Timiș, I. Bidiuc, și Gl. Deac. Cu această ocazie, acest for de conducere al bisericii noastre a luat în discuție și a hotărît următoarele:

— Înființarea unei noi conferințe în cadrul Uniunii noastre, și anume, Conferința Brașov, cu sediul în Brașov, str. De Mijloc, nr. 47, cuprinzînd comunitățile din județele Brașov, Sibiu, Covasna, Harghita și Prahova cu un total de 15 districte, 54 de comunități și aproximativ 6 000 membri. Tot cu această ocazie, comunitățile din jud. Alba au trecut la Conferința Cluj, iar cele din Bihor la Conferința Timișoara. Comitetul plin al Uniunii a mai hotărît și următoarea conducere interimară a acestei conferințe: Apostol Chelbegeanu, președinte, Adalbert Orban, secretar și Costel Mitran, contabil.

— Tot cu această ocazie Comitetul plin al Uniunii analizînd activitatea Școlii de Sabat în comunitățile noastre, în dorința de îmbunătățire a activității ei, a hotărît să se renunțe în cadrul serviciului divin al Școlii de Sabat la studiul biblic de repetat și să se afecteze timpul respectiv

Continuare în pag. 10

lective sau personale. Elementele casei viitoare de obicei se adună „în mers”. Ceea ce s-a văzut într-un loc, ceea ce a reținut atenția, s-a preluat după legea modei zilei, tot cu adaptări și împrumuturi de elemente, cu tendințe și stiluri de multe ori amestecate. Chiar dacă se pornește de la o consfătuire largă, (între îndrumători spirituali și tehnicieni) nu există un model care să se impună. Există albume, și străduințe prețioase din partea conferințelor, dar și aici este vorba mai mult de catalogarea a ceea ce s-a făcut, scoțind în evidență **detalii** care merită observate.

Casa de rugăciune în primul rând stă în slujba credinciosului. Ce anume dorește acesta? Răspunsul la întrebare atinge mai întâi latura **funcționalității** și numai apoi latura estetică și apologetică. Să privim deci lucrurile — pentru o clipă — din punct de vedere al credinciosului.

E ziua de vineri, soarele este spre apus. Se fac ultimele pregătiri pentru Sabat. Fiecare membru al familiei adventiste simte cele scrise în psalm: „Mă bucur când mi se zice: 'Haidem la Casa Domnului!'”. Casa de rugăciune atrage. Încă de la distanță se observă grija pentru calea spre Domnul: să fie curată. E înălțător să deschizi o poartă deosebit concepută. Util este un spațiu cât de mic unde să te curățești de praf, de noroi, să te oprești pentru a te pregăti să intri în casa de rugăciune: „Picioarele mi se opresc în porțile tale”. Credinciosul are nevoie de un loc unde să-și depună îmbrăcămintea spre păstrare, apoi dorește să ajungă nestingherit la locul lui și așteaptă un scaun potrivit pentru o ședere de 2—4 ore. În timpul acesta simte nevoia unui aer curat, îmborsătat, îl cuprinde sentimentul de „adunare” prin vizibilitate bine gândită; așteaptă o temperatură potrivită anotimpului, și, foarte important, să audă tot ce se va spune în această casă. Privind înainte, caută locul principal, proeminent, ce exprimă autoritate și un adevăr distinctiv al credinței lui. Cîtva timp se va necăji cu servieta lui, și cu cărțile pe care nu are unde să le așeze.

În momentele de relaxare ochii lui privesc în jur, căutând **odihnă și încântare**, caută frumosul estetic care se adresează direct sufletului. Spațiul larg amplifică efectul elementelor impresionante cum ar fi amvonul, mobilierul, suprafața pereților cu zugrăveala, cu suprafețele vopsite, ferestrele, draperiile, perdelele, forma tavanului, candelabru. Toate acestea pot fi demne, banale, îngrijite, plăcute, atractive, ciudate, poticnitoare. Poticnirea poate fi neglijența: o crăpătură sau tencuială căzută de anul trecut, o pînză de păianjen, timplărie cu vopsea crăpată și desprinsă, un geam spart de anul trecut, dar și un burlan de la sobă legat cu sîrmă la voia întîmplării și nedat cu bronz de nu știi cînd. Strică „odihna” și ceea ce apare

ciudat sau stîrnește curiozitatea. „Cum se aprind oare acele becuțe mici care anunță numărul cîntărilor?” — își pun întrebarea cei mici! Iar cei mari numără cîte ard, cîte nu! Alții încarcă amvonul deodată și cu flori proaspete și cu artificiale, încît predicatorul, la mijloc, este imobilizat ca pe catafalc. Tot ce se impune sau trezește curiozitatea trebuie evitat, atît în exterior, cît și în interior. Despre tot ce vezi în casa de rugăciune trebuie să știi la ce folosește și în ce spirit.

CITEVA AMĂNUNTE

Fațada. Ca și fața omului, după ea recunoști cine este „persoana”. La privire deci să anunțe că aici este o casă de rugăciune. Se caută linii lungi, care se înalță. Antreul „se lipește” de fațadă numai dacă contribuie la estetică. Ferestrele fațadei au rol de ornamentare. Cîteva trepte spre ușă „înălță”. Ușa masivă sugerează „poarta cea bună”, siguranță. Clanța nu e voie să „sovăie” de uzură. Streașina și coșurile contribuie la frumusețea casei. Înelitoarea la fel. Coloritul casei nu poate fi sumbru.

Acoperișul să aibă luminatoare pe părți opuse pentru a asigura o ventilație puternică în pod. Altfel tavanul se încinge vara și devine un cuptor suspendat. Aerul cald care se ridică se lipește de tavan în loc să se răcească și să circule înapoi spre partea de jos a sălii. Aerul devine stătut. Tavanul se recomandă să fie termoizolant (vata de sticlă e recomandabilă). Iarna va ține cald.

Anexele și ele să fie luate în atenție. Construcția, tencuiala, ușile, ferestrele lor, la fel de atent alese și executate.

Curtea să fie pavată numai dacă este necesar, căci gazonul e mai răcoros. Pomii să scoată în evidență frumusețea casei.

Grupul sanitar măsoară nu numai gradul de civilizație, dar este și în atenția Bibliei. Se va acorda cea mai mare grijă acestui punct, atît vara cît și iarna. De la grupul sanitar credinciosul să plece cu mîini curate, altfel nu poate da „Pacea Domnului”, nici să pună mîna pe Biblie.

Turla, discretă, întărește ideea de casă de rugăciune, dar nu e un detaliu peste tot obligatoriu. Ca o continuare a fațadei e mai bine de realizat decît printr-o cutie așezată undeva deasupra.

În interior: / gălețile cu apă la ușă nu-și au locul lor. Circulația spre garderobă să fie liberă. Scările spre balcon să fie bine gândite. Balcon să se facă acolo unde se poate asigura spațiu suficient în înălțime. Înălțimea amvonului să corespundă cu lungimea sălii. Stilpii de susținere să nu incomodeze vizibilitatea. Balustradele să asigure efectiv. Amvonul nu este ladă de vechituri, caiete, cîrpe, lămpi etc. Interiorul amvonului e sfînt.

Obiecte de Sfînta Cîină, cărți sfînte, da; în rest, atenție!

Ornamentația. Principiul este simplitatea. Multă încărcătură dovedește lipsă de orientare. Ornamentul trebuie să fie acolo unde un detaliu se cere ornamentat. Culorile țipătoare se vor evita. Fiecare obiect se va așeza la locul potrivit și ca funcționalitate și ca estetică. Ceasul este destinat predicatorului nu publicului. El trebuie să-l vadă, nu alții să-l controleze. Orice ar distra atenția trebuie evitat. Armonia trebuie să caracterizeze atît exteriorul cît și interiorul.

Detalii pedagogice, cum ar fi inscripția de deasupra amvonului, să fie de calitate. Dacă e vorba de Porunci, să le poți citi din scaun. Biblia cu raze, sau imitații de cruce, să fie ușor de recunoscut. Nișele dinapoia amvonului dau impresie de spațiu avantajos. Pe perețele dinspre amvon nu se așază lumini, căci obosesc ochii acelor care privesc înainte. Becul electric puternic deasupra capului predicatorului produce umbre neplăcute pe fața acestuia. Luminile ascunse sînt avantajoase. Luminarea amvonului se face dinspre balcon, sau dinspre laterale, fără ca sala să fie jenată. Flori să se pună numai într-o parte, și la capătul amvonului, să nu împiedice vorbirea liberă. Florile să nu fie înalte ca să acopere inutil. O sonerie cu sunet bine ales care anunță începerea este necesară. În camerele ceremoniale și birouri se vor procura piese de mobilă corespunzătoare, și nu cu alte destinații (de exemplu de bucătărie). Camera „Mama și copilul” să aibă cele necesare preocupărilor celor mici de tot.

Basoreliefurile pe fațadă sau imitația de cruce rămîn la preferința credincioșilor localnici, care cunosc sentimentul religios al celor din afară și dinlăuntru. Se va respecta sensibilitatea sinceră, totuși cei ce vor lua decizia trebuie să fie dintre cei echilibrați. Chiar și frumosul se concepe într-o anumită măsură regională, iar bunul-gust va indica ce anume să fie aplicat la înfrumusețarea interiorului locașului de cult. De exemplu: stilpii de lemn ciopliți artistic, acoperămintul de amvon în stil popular, aduc căldură, apropiere.

Cheltuielile. Este nevoie de cumpătare. Din toată inima vom da totul. Dar mulți bani oferiți nevoiașilor ar vorbi mai elocvent despre valoarea creștinismului decît bogății investite în clădiri.

O casă de rugăciune vorbește despre teologia și caracterul credincioșilor. O casă de rugăciune atrage, și te gîndești cu drag să ajungi a-casă. În construirea și întreținerea locașurilor de închinare putem contribui la împlinirea frumozelor versuri din Psalmul 122: „Mă bucur cînd mi se zice: 'Haidem la casa Domnului!'”.

CORNEL TOMA
consilier al uniunii

PRECUM ÎN CER... ȘI PE PĂMÎNT

De multe ori sintem nevoiți, și adesea este chiar necesar, să punem o serie de întrebări în legătură cu unele probleme pe care dorim să le înțelegem sau care se cer a fi rezolvate. Unii consideră că acest lucru este foarte periculos, cînd de fapt el este vital pentru noi. De aceea în cele ce urmează aș dori să căutăm răspuns la una dintre marile și importante întrebări ce ne confruntă astăzi și pe noi ca adventiști de ziua a șaptea, și anume, *încotro se îndreaptă biserica noastră?* Mulți dintre noi știm care ne sînt rădăcinile. Știm de unde venim — din punct de vedere istoric și biblic — dar oare știm bine *încotro* ne îndreptăm ca mișcare creștină? Știm *încotro* ne îndreptăm în cadrul bisericii noastre, *încotro* se îndreaptă comunitățile, conferințele și uniunea noastră? *Încotro* ne îndreptăm ca biserică din lumea întreagă?

Un lucru este sigur, și anume că biserica noastră cunoaște și ea anumite mutații și schimbări. Asistăm de exemplu, la o creștere deosebită pe plan mondial (Africa, America Latină).

Unii spun că educația și belșugul de bunuri materiale, standardul ridicat al vieții, fac ca mintea sofisticată a contemporanilor noștri să nu se mai îndrepte spre principiile noastre religioase. Ei nu mai au nevoie de Dumnezeu și cu siguranță că nu mai sînt dispuși să fie „deranjați” de înaltele principii morale ale bisericii noastre.

Și totuși lucrurile nu stau așa. Contemporanii noștri sînt profund interesați în principiile morale ale vieții. Ei sînt conștienți de faptul că din punct de vedere moral, societatea omenească (în mod deosebit în unele părți ale lumii) cunoaște nu numai o decădere, ci chiar o prăbușire. Ei văd cum copiii lor, viitorul omenirii, sînt din ce în ce mai mult cuprinși de patima alcoolului, a drogurilor și a imoralității. Ei se îngrijorează de sănătatea și viitorul lor, la fel ca mine și ca dumneavoastră. Ei sînt interesați de asemenea într-o educație de calitate. Bărbați și femei-educați și influenți cercetează profund interesați să cunoască scopul vieții așa ca fiecare dintre noi. Acest demers spre ceea ce este valoare, spre ceea ce este sănătos și curat, este pus în ființa noastră de cel Atotputernic. Și noi avem ce să oferim celor din jur, ceea ce ei caută, ceea ce au disperată nevoie.

În lumea contemporană, în toate sectoarele de activitate, în toate domeniile, se vorbește mult despre nevoia realizărilor excelente. Bărbați și femei ai societății noastre sofisticate cer ca să se urmărească și să se realizeze ceea ce este excelent, superlativul.

Acest lucru mă face să cred că mulți din contemporanii noștri vor răspunde pozitiv mesajului advent, dacă realmente ajung să-l înțeleagă, pentru că în el ei vor găsi ceea ce este excelent, vor găsi ceea ce ei caută.

Toate eforturile pentru realizarea la superlativ a tuturor cerințelor vieții sînt în armonie cu înțelegerea pe care noi o avem despre Dumnezeu. După ce El a adus la existență lumea, raportul Scripturii ne spune că „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Astfel a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea” (Gen. 1,31).

În cartea Psalmilor noi citim de asemenea: „Doamne, Dumnezeul nostru, cît de minunat este Numele Tău pe tot pămîntul! Slava Ta se înalță mai pe sus de ceruri” (Ps. 8,1). „Tu ești mai mareț, mai puternic, decît munții răpitorilor” (Ps. 76,4).

În mod consecvent și permanent Dumnezeu ne invită să țintim spre ceea ce este deosebit, excelent. „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespuse mai bună” (1 Cor. 12,31). „Mai înalt decît cel mai înalt gînd omenesc pe care îl poate atinge omul, este idealul lui Dumnezeu pentru poporul Său” (Ed. 18). Toate capacitățile diferite pe care le posedă oamenii — capacități ale minții, sufletului și corpului — le sînt date de Dumnezeu pentru a fi astfel folosite încît să atingă cele mai înalte culmi posibile ale unor realizări excelente (PP 595).

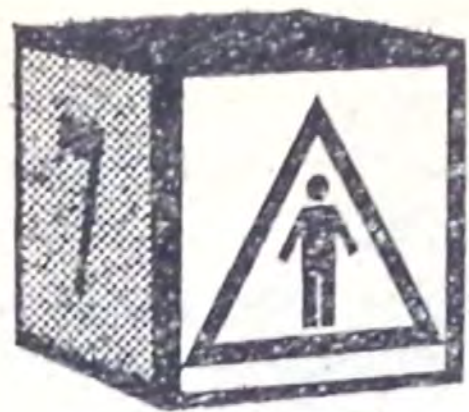
Să amintim cîteva din aceste înalte puncte ce vizează „excelentul” în biserica adventă.

ÎNVĂȚĂTURA. Înțelegerea de către biserica adventă a mării lupte, dintre Hristos și Satana, dintre bine și rău, dintre ceea ce este moral și ceea ce este imoral, dintre ceea ce este sănătos și ceea ce aduce suferință corpului, oferă o explicație problemelor și necazurilor ce confruntă pe oameni, o explicație pe deplin satisfăcătoare pentru cei ce sînt răniți de luptele și problemele vieții. Învățătura biblică cu privire la îndreptățirea prin credință și sfințirea prin Isus Hristos, pe care biserica adventă o propovăduiește și se străduiește s-o trăiască în viața personală a membrilor ei, este cu mult în avans față de cunoașterea și înțelegerea mării majorității a creștinilor.

SĂNĂTATEA. De mai bine de o sută de ani biserica adventă a învățat ceea ce știința descoperă astăzi și caută să pună în atenția omenirii și anume că alcoolul, fumatul și o dietă bazată în mare măsură pe consumarea cărnii distrug forțele vitale ale trupului, în timp ce cumpătarea și o dietă simplă prelungesc viața.

SABATUL. Păzirea Sabatului aduce cu sine o odihnă săptămînală într-un veac al unei stări pre-

Continuare în pag. 12



ADEVARUL

AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS!

Advențiștii de ziua a șaptea cred...

Că atât bărbatul cât și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu având personalitate, puterea și libertatea de a gândi și a acționa. Deși au fost creați ca ființe libere, fiecare fiind o unitate indivizibilă a corpului, minții și spiritului, ei depind de Dumnezeu pentru viață, suflare și toate celelalte. Când primii noștri părinți n-au ascultat pe Dumnezeu, ei au negat dependența lor de El și au căzut din înalta lor poziție pe care au avut-o când au ascultat de Dumnezeu. Imaginea lui Dumnezeu în ei a fost mînjită și au devenit supuși morții. Urmășii lor au împărtășit această natură căzută împreună cu urmările sau consecințele ei. Ei se nasc cu slăbiciuni și tendințe spre rău. Dar Dumnezeu, în Hristos, a împăcat lumea cu Sine și prin Duhul Său a refăcut în muritorii pocăiți imaginea Făcătorului lor. Creați spre slava lui Dumnezeu, ei sînt chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de cele din jurul lor.

Puncte Fundamentale, 7

NATURA OMULUI

„Apoi Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră' (Gen. 1,26). Dumnezeu n-a adus la existență coroana creațiunii Sale prin puterea Cuvîntului Său. Ci în loc de a face astfel, El S-a oprit plin de iubire ca să modeleze, să dea chip din pulberea pămîntului acestei noi creaturi.

Cel mai mare și mai inspirat sculptor de pe pămînt n-ar fi putut niciodată să sculpeze o ființă așa de nobilă. Poate un Michelangelo ar fi putut realiza o formă exterioară uimitoare, dar ce putem spune despre anatomia și psihologia realizate cu multă grijă și destinate să funcționeze, cum și despre frumusețea creaturii?

Sculptura Sa perfectă, forma modelată de mîna lui Dumnezeu, stătea acolo completată cu fiecare fir de păr, cu gene, cu unghiile puse la locul lor, dar Dumnezeu nu terminase lucrarea. Acest om nu era făcut să strîngă praful humei, ci să trăiască, să gîndească, să creeze și să crească în slavă.

Aplecat asupra acestei forme magnifice, Creatorul „i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Gen. 2,7; cf. 1,26). Înțelegînd nevoia omului de un tovarăș de viață, Dumnezeu i-a făcut „un ajutor potrivit pentru el”. Dumnezeu „a trimis un somn adînc peste el” și, pe cînd Adam dormea, Dumnezeu a scos una din coastele lui Adam și din ea a făcut o femeie (Gen. 2, 18.21.22). „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” Apoi Dumnezeu i-a binecuvîntat și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul, și supu-

neți-l; și stăpîniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pămînt”. O grădină, căminul lor, mai minunată decît cea mai frumoasă grădină ce există pe pămînt astăzi, a fost dată lui Adam și Eva. Erau în această grădină copaci, viță-de-vie, flori, dealuri, văi, toate împodobite de Creator. Doi pomi speciali, pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului, au fost așezați acolo. Dumnezeu a dat permisiunea lui Adam și Evei să mănînce după plac din toți pomii, cu excepția pomului cunoștinței binelui și răului (Gen. 2, 8.9.17).

Astfel evenimentul de apogeu sau evenimentul ce a încoronat săptămîna creațiunii a fost consumat. Și „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune” (Gen. 1,31).

ORIGINEA OMULUI

Deși astăzi mulți cred că ființele omenesti își au originea în formele inferioare ale vieții animale și sînt un rezultat al unui proces natural care a durat milioane de ani, o astfel de idee nu se armonizează cu raportul biblic. Faptul că ființele omenesti au fost supuse unui proces de degenerare este un adevăr hotărîtor în ceea ce privește punctul de vedere biblic cu privire la natura omului.¹

DUMNEZEU A CREAT PE OM. Originea neamului omenesc se află într-un sfat divin. Dumnezeu a zis: „Să facem om” (Gen. 1,26). Pluralul „să facem” se referă la trinitatea Dumnezeirii — Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt (vezi cap. 2). Fiind una în scop, Dumnezeu a început să creeze prima ființă omenescă (Gen. 1,27).

CREAT DIN PULBEREA PĂMÎNTULUI. Dumnezeu a modelat

pe om din „țărîna pămîntului” (Gen. 2,7), folosind materia existentă deja (adusă la existență la crearea pămîntului) și nu alte forme ale vieții, cum ar fi cea marină sau animalele pămîntului. Numai atunci cînd El a modelat fiecare organ și l-a pus la locul lui, numai atunci a introdus în el „suflarea de viață”, astfel că omul a devenit o persoană vie.

CREAT DUPĂ CHIPUL DIVIN. Dumnezeu a creat fiecare ființă din lumea animală — peștii, păsările, reptilele, insectele, mamiferele, etc. — „după soiul lor” (Gen. 1,21.24.25). Fiecare specie are o formă tipică, proprie ei, cum și capacitatea de a reproduce specia respectivă. Omul a fost creat totuși după chipul divin și nu după un chip din lumea animală. Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Gen. 1,26). Există o clară discontinuitate între ființele omenesti și lumea animală. Începutul genealogiei din Luca descrie originea neamului omenesc, exprimînd această diferență în mod simplu dar profund: „Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3,38).

ÎNALTA POZIȚIE A OMULUI. Crearea omului a însemnat terminarea sau zenitul a toată creațiunea. Dumnezeu a dat în grijă omului, creat după chipul Dumnezeului Atotstăpînitor, planeta Pămînt și toată viața animală. C. Berkhof declară despre Adam „că era datoria și privilegiul lui acela de a face ca întreaga natură și toate ființele create, care au fost puse sub conducerea sau stăpînirea sa, să fie supuse voinței și scopului său, aceasta pentru ca el și întreaga sa glorioasă stăpînire să poată proslăvi pe Atotputernicul Creator și Domn al universului (Gen. 1,28; Ps. 8, 4—9).”²

UNITATEA NEAMULUI OMENESC. Genealogiile din cartea Genezei demonstrează faptul că generațiile succesive după Adam și Eva, toți sînt descendenți sau urmași ai primei perechi. Ca ființe omenesti, sîntem cu toții părtași aceleiași naturi, care constituie o unitate genetică sau genealogică. Apostolul Pavel spune: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pămîntului” (Fapte 17,26).

Mai mult chiar, noi vedem și alte indicații ale unității organice a neamului omenesc în declarațiile biblice, că neascultarea și păcătuirea lui Adam au adus păcatul și moartea asupra tuturor, și în planul făcut pentru mîntuirea tuturor prin Isus Hristos (Rom. 5, 12.19; 1 Cor. 15, 21.22).

UNITATEA NATURII OMULUI

Care sînt părțile caracteristice ale ființelor omenesti? Sînt ele făcute din mai multe componente independente, cum ar fi un corp, un suflet și un spirit?

SUFLAREA DE VIAȚĂ. Dumnezeu „a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu“ (Gen. 2, 7).

Cînd Dumnezeu a schimbat elementele pămîntului într-o ființă vie. El „a suflat“ ... suflare de viață în nările corpului lipsit de viață al lui Adam. Această suflare de viață este „suflarea Celui Atotputernic“ ce dă viață (Iov 33, 4) — scînteia vieții. Noi putem s-o comparăm cu un curent electric care, atunci cînd circulă prin diferite componente electrice, transformă un panou cenușiu de sticlă într-un ecran în care pulsează un flux de culori și acțiuni — atunci cînd deschidem televizorul color. Electricitatea aduce sunet și mișcare, acolo unde mai înainte nu era nimic.

OMUL — UN SUFLET VIU. Ce a făcut suflarea de viață? Cînd Dumnezeu a modelat ființa omenescă din elemente ale pămîntului, erau prezente acolo toate organele: inima, plămîinii, rinichii, ficatul, splina, creierul, etc., toate într-o formă perfectă, dar fără viață. Atunci Dumnezeu a suflat în această materie inertă, fără viață, suflarea de viață și „omul a devenit un suflet viu“.

Ecuția Scripturii este simplă: țărîna pămîntului (elementele pămîntului) + suflarea de viață = o ființă vie sau un suflet viu. Din această unire a elementelor pămîntului cu suflarea de viață, a rezultat o ființă vie.

Această „suflare de viață“ nu este limitată la oameni. Fiecare creatură vie o posedă. Biblia, de exemplu, atribuie suflarea de viață atît animalelor care au intrat în corabia lui Noe, cît și acelor care nu au intrat (Gen. 7, 15.22).

Termenul ebraic din Gen. 2, 7 care a fost tradus „ființă vie“ sau „suflet viu“ este *nephesh chayyah*. Această expresie nu desemnează în mod exclusiv pe om, căci ea se referă de asemenea la animale marine, insecte, reptile și fiare (Gen. 1, 20.24; 2, 19).

NEPHEȘH tradus „ființă“ sau „suflet“ vine de la *naphash*, ce înseamnă „a respira“. Echivalentul grec în Noul Testament este *psuche*. „Avînd în vedere că suflarea este dovada cea mai vădită a vieții, *nephesh* desemnează în esență pe om ca o ființă vie, ca o persoană“³. Atunci cînd este folosit în legătură cu animalele, ca în raportul creației, el le descrie ca ființe sau creaturi vii pe care le-a creat Dumnezeu.

Este important să reținem faptul că Biblia spune că omul a devenit un suflet viu. Nimic din raportul creației nu arată că omul a primit un suflet — un fel de entitate separată care, la creație, a fost unită sau adăugată corpului omenesc.

O UNITATE INDIVIZIBILĂ. Importanța raportului biblic al creației pentru o corectă înțelegere a naturii omului nu poate fi subestimată. Subliniind unitatea sa organică, Scriptura înfățișează pe om ca un tot. Care este atunci relația suflet-spirit în natura omului?

1. INSEMNAȚATEA BIBLICĂ A „SUFLETULUI“. Așa cum am menționat deja, în Vechiul Testament cuvîntul „suflet“ este o traducere a ebraicului *nephesh*. În Geneza 2, 7, el desemnează omul ca o ființă vie după ce suflarea de viață a intrat în corpul său fizic format din elementele pămîntului. „Tot la fel, un suflet nou vine la existență ori de cîte ori se naște un copil, fiecare 'suflet' fiind o nouă unitate a vieții, în mod unic diferită și separată de alte unități similare. Această calitate a individualității fiecărei ființe omenesti ce face din ea o entitate unică este ideea subliniată de termenul ebraic *nephesh*. Cînd este folosit în sensul acesta, *nephesh* nu este o parte a unei persoane, ci este persoana în sine, și în multe situații, cuvîntul este tradus chiar cu 'persoană' (vezi Gen. 14,21; Num. 5,6; Deut. 10,22; Ps. 3,2) sau 'eu' (Lev. 11,43; 1 Imp. 19,4; Is. 46,2, etc.).

Pe de altă parte, expresii ca acestea 'sufletul meu', 'sufletul tău', 'sufletul său' etc. sînt idiomuri la modul general pentru pronumele personal 'eu', 'mie', 'tu', 'el', etc. (vezi Gen. 12,13; Lev. 11,43.44; 19,8; Iosua 23,11; Ps. 3,2; Ier. 37,9). De mai mult de 100 de ori în 755 de ocazii din Vechiul Testament, traducerea King James traduce *nephesh* cu viață (Gen. 9,4.5; 1 Sam. 19,5; Iov 2,4.6; Ps. 31,13 etc.).

Adesea *nephesh* face referire la dorințe, apetit sau pasiune (Deut. 23,24; Prov. 23,2; Ecl. 6,7) și uneori este tradus cu 'apetit' (Prov. 23,2; Ecl. 6,7). El se mai poate referi la sediul sentimentelor (Gen. 34,3; Cînt.Cînt. 1,7) și uneori reprezintă partea sau puterea voinței, ca atunci cînd este tradus cu 'plăcere' (K. J.) în Deut. 23,24; Ps. 105,22; Ier. 34,16. În Numeri 31,19 *nephesh* este tradus cu 'ucis', iar în Jud. 16,30 tradus cu 'să mor eu'. În Numeri 5,2 (mort) și 9,6 (un mort) se referă la un cadavru (Lev. 19,28; Num. 9,7.10).

Folosirea termenului grec *psuche* în Noul Testament este similară cu *nephesh* din Vechiul Testament. El este folosit pentru viața animală, ca și pentru viața umană (Apoc. 16,3). În traducerea K. J., el este tradus de patruzeci de ori în mod simplu cu 'viață' sau 'vieți' (vezi

Mat. 2,20; 6,25; 16,25). În unele cazuri, el este folosit ca însemnînd în mod simplu 'oameni' (vezi Fapte 7,14; 27,37; Rom. 13,1; 1 Petru 3,20), iar în alte cazuri este echivalentul pronumelui personal (vezi Mat. 12,18; 2 Cor. 12, 15). Uneori, el se referă la emoții (Marcu 14,34; Luca 2,35), se referă la 'suflet' (minte) (Fapte 14,2; Fil. 1,27) sau la 'inimă' (Ef. 6,6)⁴.

Psuche nu este nemuritor, ci supus morții (Apoc. 16,3). El poate fi nimicuit (Mat. 10,28).

Dovezile biblice arată faptul că uneori *nephesh* și *psuche* se referă la întreaga persoană, iar alteori la un anumit aspect particular al omului, cum ar fi sentimente, emoții, apetit și afecțiune. Această folosire a termenului, totuși, nu arată nicidecum că omul este făcut din două părți distincte separate. Trupul și sufletul există laolaltă, împreună ele formează o unitate indivizibilă. Sufletul nu are o existență conștientă separată de corp. Nu există nici un text care să arate că sufletul supraviețuiește corpului ca o entitate conștientă.

2. ÎNȚELESUL BIBLIC AL SPIRITULUI. Oriunde termenul ebraic *nephesh* este tradus suflet, el denotă individualitate sau personalitate. Termenul ebraic al Vechiului Testament *ruah*, tradus spirit, se referă la scînteia energizantă a vieții ce este esențială existenței individuale. El denumește energia divină sau principiul vieții, care animă ființele omenesti.

„*Ruah* se întilnește de 377 de ori în Vechiul Testament și foarte frecvent este tradus 'spirit', 'vînt' sau 'suflare' (Gen. 8,1). Cuvîntul este folosit de asemenea pentru a desemna vitalitate (Jud. 15,19), curaj (Iosua 2,11), supărare sau mînie (Jud. 8,3), dispoziție (Is. 54,6), caracter moral (Ez. 11,19) și sediul emoțiilor (1 Sam. 1,15).

În sensul de suflare, *ruah*-ul oamenilor este identic cu *ruah*-ul animalelor (Ecl. 3,19). *Ruah*-ul omului părăsește corpul atunci cînd acesta moare (Ps. 146,4) și se întoarce la Dumnezeu (Ecl. 12,7; Iov 34,14). *Ruah* este folosit în mod frecvent pentru Spiritul lui Dumnezeu ca în Is. 63,10. Niciodată în Vechiul Testament, cu referire la om, *ruah* nu denotă o entitate inteligentă, capabilă de sentimente și care să existe aparte de un corp fizic.

În Noul Testament, echivalentul lui *ruah* este *pneuma*, 'spirit', de la *pneo*, 'a sufla' sau 'a respira', 'a răsufla'. Ca și în cazul cuvîntului *ruah*, nu există nimic inerent în

cuvîntul 'pneuma' care să denote o entitate în om capabilă de o existență conștientă aparte de corp, și nici Noul Testament nu-l folosește cu referire la om în vreun fel care să cuprindă un astfel de concept. În pasaje ca cele din Romani 8,15; 1 Corinteni 4,21; 2 Timotei 1,7; 1 Ioan 4,6 *pneuma* denotă 'dispoziția', 'atitudinea' sau 'starea simțămintelor'. El este folosit de asemenea în diferitele aspecte ale personalității, ca în Gal. 6,1; Romani 12, 11. Ca și în cazul cuvîntului *ruah*, *pneuma* este dat Domnului înapoi la moarte (Luca 23,46; Fapte 7,59). Ca și *ruah*, *pneuma* este de asemenea folosit pentru Duhul lui Dumnezeu (1 Cor. 2,11.14; Ef. 4,30; Evrei 2,4; 1 Petru 1,12; 2 Petru 1,21).⁵

3. UNITATEA CORP, SUFLET ȘI SPIRIT. Care este legătura dintre corp, suflet și spirit? Care este influența acestei relații asupra unității omului?

a. O ÎNDOITĂ UNIRE. Deși Biblia vede natura omului ca o unitate, ea nu precizează în mod definit relația dintre corp, suflet și spirit. Uneori sufletul și spiritul sînt folosite în mod alternativ.

Să notăm paralelismul lor în expresia de bucurie a Mariei după vestea adusă de înger: „Sufletul meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mîntuitorul meu“ (Luca 1,46.47).

Cu o ocazie, omul este caracterizat de către Isus Hristos ca fiind corp și suflet (Mat. 10,28) și într-o altă situație de către Pavel ca fiind corp și spirit (1 Cor. 7,34). În primul, suflet se referă la înaltele facultăți ale omului, presupunînd capacitatea intelectuală (mintea), prin care el comunică cu Dumnezeu. În ultimul, „spirit“ se referă la această înaltă facultate. În ambele cazuri, corpul include atît aspecte fizice cît și emoționale ale unei persoane.

b. O ÎNTREITĂ UNIRE. Există o excepție la caracterizarea generală a omului cuprinzînd o îndoită unire. Pavel, care vorbește despre o îndoită unire a trupului și spiritului, vorbește de asemenea în termenii unei întreite uniri. El declară: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“ (1 Tes. 5,23). Acest pasaj transmite dorința lui

Pavel ca nici unul din aceste aspecte ale persoanei să nu fie exclus de la procesul sfințirii.

În cazul acesta, „spirit“ poate fi înțeles ca „înaltul principiu al inteligenței și gîndirii“ cu care omul este înzestrat și cu care Dumnezeu poate comunica prin Duhul Său (Rom. 8,16). Prin înnoirea minții și prin activitatea Duhului Sfînt, individul, persoana, este transformată după chipul lui Hristos (Rom. 12,1.2).

Prin „suflet“, atunci cînd îl deosebim de spirit, poate fi înțeleasă „acea parte a naturii omului care își găsește expresia prin instincte, emoții și dorințe. Această parte a naturii cuiva poate și ea să fie sfințită. Cînd, prin lucrarea Duhului Sfînt, mintea sau sufletul este adus în conformitate cu mintea sau gîndul lui Dumnezeu și rațiunea sfințită are în stăpînire natura inferioară, impulsunile, care altfel ar fi potrivnice lui Dumnezeu, devin supuse voinței Lui.“⁶

Corpul, care este controlat fie de natura superioară, fie de cea inferioară, este constituția fizică — carnea, sîngele și oasele.

Ordinea în care Pavel le prezintă, mai întîi spiritul, apoi sufletul și în final trupul (corpul) nu este o coincidență. Cînd spiritul este sfințit, mintea este sub control divin. Mintea sfințită, la rîndul ei, va avea o influență sfințitoare asupra sufletului, asupra dorințelor, simțămintelor și emoțiilor. Persoana în care această sfințire are loc nu se va purta rău cu trupul său și astfel sănătatea lui fizică va înflori. În acest fel, trupul devine instrumentul sfînt prin care creștinul poate sluji pe Domnul și Mîntuitorul său. Chemarea lui Pavel la sfințire își are în mod clar rădăcina în concepția despre unitatea naturii umane și descoperă faptul că pregătirea eficientă pentru revenirea Domnului Hristos necesită pregătirea întregii persoane, suflet, spirit și trup.

c. O UNIRE INDIVIZIBILĂ, INTERDEPENDENTĂ. Este clar faptul că fiecare ființă omenească este o unitate indivizibilă. Corpul, sufletul și spiritul acționează într-o strînsă cooperare, dînd pe față o intensă legătură și interdependență între facultățile spirituale, mintale și fizice ale unei persoane. Deficiențele dintr-un compartiment vor stînjeni pe celelalte două. Un spirit sau o minte bolnavă, necurată va avea un efect păgubitor asupra să-

nătății emoționale și fizice a persoanei respective. Reversul este de asemenea valabil. O constituție fizică slabă, bolnavă sau suferindă, în general, va avea un efect negativ asupra sănătății emoționale și spirituale a cuiva. Influența pe care facultățile o au în mod reciproc unele asupra celorlalte arată că fiecare persoană are o responsabilitate dată de Dumnezeu, și anume aceea de a menține aceste facultăți în cele mai bune condiții cu putință. Aceasta constituie o parte vitală a refacerii după chipul Creatorului.

OMUL DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU

Ființele vii pe care Dumnezeu le-a creat în ziua a șasea a creațiunii au fost făcute „după chipul lui Dumnezeu“ (Gen. 1,27). Ce înseamnă a fi creat după chipul lui Dumnezeu?

CREAT DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU. Se sugerează mereu faptul că dimensiunile morale și spirituale ale omului nedescoperă ceva din natura morală și spirituală a lui Dumnezeu. Dar deoarece Biblia învață că omul cuprinde o indivizibilă unitate a corpului, sufletului și spiritului, aspectul sau latura fizică a omului reflectă de asemenea într-un mod oarecare chipul lui Dumnezeu. Dar nu este Dumnezeu un spirit? Cum poate oare o ființă ce este spirit să fie asociată cu vreo formă sau înfățișare?

Un scurt studiu cu referire la îngeri descoperă faptul că ei, asemenea lui Dumnezeu, sînt ființe spirituale (Evr. 1,7.14). Cu toate acestea, ei totdeauna apar în forma chipului omenească (Gen. 18,1 - 19,22; Dan. 9,21; Luca 1,11-38; Fapte 12,5-10). Poate oare o ființă spirituală să aibă un „corp spiritual“ ca formă și înfățișare (1 Cor. 15,44)?

Biblia ne arată că unele persoane au văzut unele din laturile persoanei lui Dumnezeu. Moise, Aaron, Nadab, Abihu, cum și cei șaptezeci de bătrîni au văzut picioarele Lui (Ex. 24,9-11). Deși El refuză să-și arate fața, după ce a acoperit pe Moise cu mîinile Sale, Dumnezeu i-a descoperit spatele Său trecînd pe dinaintea lui (Ex. 33,20-23). Dumnezeu a apărut lui Daniel într-o viziune a scenei judecării ca Cel Îmbătrînit de zile șezînd pe un

tron (Dan. 7,9-10). Domnul Hristos este descris ca fiind „chipul Dumnezeului Celui nevăzut“ (Col. 1,15) și „întipărirea Ființei Lui“ (Evr. 1,3). Aceste pasaje par să arate faptul că Dumnezeu este o ființă personală și are o formă personală. Aceasta nu trebuie să surprindă, pentru că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Omul a fost creat „cu puțin mai prejos decât îngerii“ (Evr. 2,7), o indicație a faptului că el a fost înzestrat cu daruri intelectuale și spirituale. Deși lui Adam îi lipsea experiența și dezvoltarea caracterului, el a fost făcut „fără prihană“ (Ecl. 7,29), o referire la curăția morală⁷. Fiind făcut după chipul moral al lui Dumnezeu, el era neprihănit și sfânt (Ef. 4,24) și era o parte a creațiunii lui Dumnezeu despre care s-a spus că toate „erau foarte bune“ (Gen. 1,31).

Deoarece omul a fost creat după chipul moral al lui Dumnezeu, lui i-a fost dată ocazia de a-și demonstra iubirea și loialitatea față de Creatorul său. Asemenea lui Dumnezeu, el avea puterea de a alege, libertatea de a gândi și a acționa în armonie cu cerințele sau imperativele morale. În acest fel el a fost liber să iubească și să asculte, să fie neîncrezător și să nu asculte. Dumnezeu și-a asumat riscul ca omul să facă o alegere greșită, pentru că numai având libertatea de alegere omul poate să-și dezvolte un caracter care să poată manifesta în mod deplin principiul iubirii care este însăși esența lui Dumnezeu (1 Ioan 4,8). Destinul său avea să atingă expresia cea mai înaltă a chipului lui Dumnezeu: a iubi pe Dumnezeu cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu tot cugetul său și a iubi pe ceilalți ca pe sine (Mat. 22,36-40).

CREAT PENTRU A AVEA RELAȚII CU ALȚII. Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur“ (Gen. 2,18) și El a făcut pe Eva. Tot așa cum cei trei membri ai Dumnezeirii sînt uniți într-o comuniune plină de iubire, tot astfel noi am fost creați pentru comuniunea ce o găsim în prietenie și căsătorie (Gen. 2,18). În aceste legături noi avem ocazia de a trăi pentru alții. A fi realmente om, a fi în adevăr uman, înseamnă a fi orientat spre relații și comuniune. Dezvoltarea acestui aspect al chipului lui Dumnezeu este o parte integrală a armoniei și prosperității Împărăției lui Dumnezeu.

CREAT PENTRU A SE ÎNGRIJI DE TOT CEEA CE ESTE ÎN JUR. „Apoi Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpînească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul și peste toate tîrtoarele care se mișcă pe pămînt'“ (Gen. 1,26). Dumnezeu menționează aici imaginea divină a omului și stăpînirea lui asupra creațiunii inferioare. Omul, ca reprezentant al lui Dumnezeu, a fost așezat mai presus de creaturile inferioare. Regnul animal nu poate înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, dar multe animale sînt capabile să iubească și să slujească pe om.

David, referindu-se la stăpînirea omului, spune: „I-ai dat stăpînire peste lucrurile mîinilor Tale, toate le-ai pus supt picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor“ (Ps. 8,6-8). Poziția înaltă a omului a fost o indicație a slavei și onoarei cu care el a fost încoronat (Ps. 8,5). Responsabilitatea lui a fost aceea de a conduce cu bunăvoință lumea, reprezentînd sau reflectînd conducerea binefăcătoare a lui Dumnezeu asupra universului. Deci noi nu sîntem victime ale împrejurărilor dominate de către forțele din jur — ci Dumnezeu ne-a însărcinat a aduce o contribuție pozitivă la îngrijirea mediului înconjurător, folosind fiecare situație în care ne găsim ca ocazie de a aduce la îndeplinire voia lui Dumnezeu.

Această înțelegere ne dă cheia îmbunătățirii relațiilor umane într-o lume în care abundă destrămările acestor relații. Ea ne dă de asemenea răspunsul la consumarea egoistă a resurselor naturale ale pămîntului și poluarea nechibzuită a aerului și a apei, care duc la o deteriorare mereu crescîndă a calității vieții. Adoptarea perspectivei biblice în legătură cu natura umană oferă unica siguranță a unui viitor prosper.

CREAT PENTRU A IMITA PE DUMNEZEU. Ca ființe omenești, noi trebuie să acționăm asemenea lui Dumnezeu, pentru că sîntem făcuți a fi asemenea Lui. Deși sîntem oameni, și nu sîntem dumnezei, noi trebuie să reflectăm pe Făcătorul nostru în sfera noastră, în orice mod posibil. Porunca a patra face apel la această obligație. Noi trebuie să urmăm exemplul Făcătorului nostru, lucrînd

șase zile din săptămîină și odihnindu-ne în cea de a șaptea (Ex. 20,8-11).

CREAT CU NEMURIRE CONDIȚIONATĂ. La creațiune, primilor noștri părinți le-a fost dată nemurirea, deși posedarea ei era condiționată de ascultare. Avînd acces la pomul vieții, ei erau destinați să trăiască veșnic. Singura cale prin care ei puteau să pună în primejdie starea lor de nemurire era prin călcarea poruncii care le interzicea să mănînce din pomul cunoștinței binelui și răului. Neascultarea avea să ducă la moarte (Gen. 2,17; 3,22).

NOTE

¹. „Doctrina cu privire la om“ a fost de mult timp un termen teologic folosit în discutarea componentelor familiei omenești. În cadrul acestei discuții, om nu este sinonim cu bărbat, excluzînd astfel femeia, ci este folosit pentru a ușura discuția și pentru continuitate cu tradiția teologică și semantică.

². Berkhof, Teologia Sistematică, pag. 183.

³. 10 B.C./1361.

⁴. 8 B.C./1061.

⁵. Idem/1064.

⁶. 7 B.C./257.

⁷. Idem, ed. rev., vol. 3, pag. 1090.

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII

Urmare din pag. 4

studiului biblic prezent. Raportul Școlii de Sabat să conțină pe scurt o învățătură practică scoasă din studiul de repetat, avînd astfel evidențiată și învățătura din acest studiu. Comitetul plin al Uniunii consideră că în acest fel — iar pe parcurs activitatea Școlii de Sabat mai poate fi încă îmbunătățită — serviciul divin al Școlii de Sabat își va îndeplini lucrarea sa în cadrul bisericii noastre.

— Tot cu această ocazie Comitetul plin al Uniunii a luat toate măsurile în legătură cu o bună desfășurare a Adunărilor Generale Elective la nivelul conferințelor, ce se vor desfășura între 17 septembrie și 8 octombrie 1989, după următorul program: Conferința Timișoara — 17 septembrie; Conferința Bacău — 24 septembrie; Conferința Cluj — 1 octombrie și Conferința București — 8 octombrie 1989.

PASTORUL ȘI PĂSTORUL LUI (2)

„Acela care privește iubirea neîntrecută a Mintuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură oarecare această tainică iubire“ (H.L.L. pag. 649).

(urmare din numărul trecut)

Hristos nu era exclusivist. În legăturile Lui cu oamenii, nu întreba: „Care este crezul tău? De ce biserică aparții?“ El ajuta pe toți cei care aveau nevoie de ajutor... El căuta să ajute pe toți cei în suferință pe care îi întâlnea“ (H.L.L.77). O atitudine asemănătoare cu aceea a lui Isus va aduce binecuvântare, încredere și nădejde inimilor descurajate sau dezorientate pe calea vieții. „El învăța pe toți să se socotească înzestrați cu talente prețioase care, dacă erau bine folosite le asigurau comori veșnice... El n-a trecut pe lângă nici o ființă omenească ca și cum ar fi fost fără valoare“... (H.L.L.81). „Isus vedea în orice suflet un om căruia trebuia să-i fie prezentată chemarea la împărăția Lui. El câștiga inimile oamenilor, trăind între ei ca unul care le dorea binele. El îi căuta în mijlocul drumului, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe țărmurile lacului și la ospățul de nuntă. Stătea de vorbă cu ei la ocupațiile lor zilnice și se interesa de nevoile lor pămîntești. Toți aceia care susțin că au găsit pe Hristos să lucreze ca și El pentru binele oamenilor. Oriunde am merge, să ducem cu noi pe Isus și să descoperim și altora cât de scump este Mintuitorul nostru. Toți trebuie să devenim martori pentru Isus. Puterea legăturilor sociale, sfințită prin harul lui Hristos, să fie dezvoltată spre a câștiga suflete pentru Mintuitorul“ (H.L.L.139)

„Hristos se bucură când urmașii Lui dovedesc că deși sînt oameni, sînt părtași totuși de fire dumnezeiască. Ei nu sînt statui, ci bărbați și femei vii... Prin fapte luminate de iubirea lui Hristos ei reflectă asupra altora Lumina care luminează asupra lor“ (H.L.L. 140)

„Toți cei consacrați lui Dumnezeu vor fi canale de lumină. Dumnezeu face din ei mijloacele Sale prin care să dea și altora bogățiile harului Său“ (H.L.L. 129).

Astfel în ziua cea mare a revenirii Mintuitorului, să auzim cuvintele: „Bine rob bun și credincios... intră în bucuria Stăpînului tău“.

De ce să așteptăm ca numai atunci să primim această invitație? În fiecare zi, la încheierea activității și alergării, simțim nevoia unei aprecieri: apreciere din partea semenilor, dar mai ales din partea Cerului.

Lucrarea pentru sufletele pentru care a murit Hristos și sprijinirea lor în procesul dezvoltării spirituale fac parte din marele mandat misionar al Mintuitorului: „Duceți-vă!“ Împlinirea zilnică a însărcinării divine ne confirmă simțămîntul împreunei lucrări cu Hristos ca robi ai Săi. Atunci cînd, seara tîrziu, pastorul își pleacă genunchiul înaintea tronului harului, Hristos este acolo să-i binecuvînteze lucrul făcut pentru El.

S-ar putea să nu fie o lucrare de răsunset, iar el să nu lumineze ca o stea de mărimea întii pe firmamentul bisericii: preocupările, grijile și frămîntările lui cu privire la turma încredințată s-ar putea să nu fie cunoscute, dar Acela care cercetează inimile și care știe faptele mai bine decît orice ființă omenească rostește la încheierea fiecărei zile: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpînului tău!“ „Bucuria stăpînului“ este răsplata cea mai prețioasă ce se poate primi în această viață. Bucuria împreunei lucrări cu Isus și implicarea în bucuria mare din cer pentru un singur suflet care se pocăiește este o experiență care dă mereu vigoare nouă și o nouă viziune pastorului. Cînd el a reușit să pună mîna păcătosului în mîna lui Hristos, lucrarea lui a reușit. El a intrat în bucuria Domnului său.

Ferice slujitorul acela care zilnic are o experiență nouă și proaspătă a părtășiei cu Isus. El intră de fiecare dată în bucuria Domnului Său.

Nelu Dumitrescu

MĂRGARITARUL DE MARE PREȚ

Texte biblice preferate și citate din Spiritul Profeției alese de președinții conferințelor.

Ioan Bidiuc, președintele Conferinței Bacău

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună“ (Romani 8,7).

„Mai înainte ca pîriul să devină curat trebuie curățit izvorul inimi. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a Legii, încearcă o imposibilitate. Nu există nici o siguranță pentru acela care are o religie legalistă, o formă de evlavie. Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii“ (H.L.L./157).

PRECUM ÎN CER... ȘI PE PĂMÎNT

Urmare din pag. 6

lungite de stres și neliniște, cu puternice repercusiuni asupra stării fizice și psihice.

STILUL DE VIAȚĂ. Modul nostru simplu de viață este un tonic deosebit de eficient pentru viața noastră fizică și psihică și ne eliberează de obsesia ce predomină în lume în ceea ce privește programul de viață, ceea ce mâncăm, ceea ce îmbrăcăm și ceea ce ne preocupă. Și toate acestea într-o vreme când omenirea este în căutarea unui stil de viață cât mai excentric, mai sofisticat și mai dăunător sănătății fizice și spirituale.

SPIRITUL DE SACRIFICIU. Sistemul biblic de zecimi și daruri, dispoziția puternică de a face totul pentru slava lui Dumnezeu, dorința și bucuria credinciosului de a contribui cu exemplul său, cu munca și mijloacele sale materiale la rezolvarea problemelor vieții de biserică, dispoziția de a veni în ajutorul celor ce au nevoie de a fi ajutați, cum și interesul nostru de a sluji, de a fi de folos și sprijin altora, ne eliberează de boala secolului, fuga după acumularea celor materiale.

Și am putea continua cu asemenea exemple și sublinieri. Din nefericire însă, noi am ținut adesea ascunse cunoașterii oamenilor învățăturile noastre despre modul nostru de viață. Nu putem spune că cei care ne privesc și ne cunosc n-au putut să vadă și să analizeze felul nostru de viață. Dar adesea el nu este atractiv pentru că i-am dat o „haină” religioasă și lumea se teme că religia este un efort de a manipula pe oameni și a-i dirija.

Ați gândit sau ați voit vreodată să vă impuneți punctul dvs. de vedere asupra acelor care nu mă-nincă, nu se îmbracă și nu păzesc Sabatul așa cum obișnuiți dvs.? Ați gândit vreodată că comunitatea din care faceți parte, sau întreaga biserică, ar fi mai curată, mai spirituală, dacă ar proceda așa cum procedați dvs.? Considerați oare că „stilul” vostru de viață trebuie să fie recunoscut și adoptat de toți ceilalți? Vă considerați un model și gândiți că trebuie să-l impuneți și celorlalți? Faceți din aceasta ținta vieții și activității voastre în biserică? Mai lăsați oare loc și pentru Isus care a spus cu valoare de legământ: „Să faceți și voi cum am făcut Eu”?

Aceasta înțeleg atunci când spun că învățăturile noastre frumoase și stilul nostru de viață îl „îmbrăcăm” în haina religiei.

Excelența în viața noastră sau realizarea la superlativ a vieții noastre materiale și spirituale începe cu o reînviore și reformă personală. Ea începe cu o profundă, zilnică consacrare personală și o hotărâre de a reprezenta cu credincioșie pe Domnul Hristos, de a face ca slava lui Dumnezeu să fie primul obiectiv al vieții noastre. Dumnezeu dorește ca numele Lui să fie slăvit pretutindeni în lume. Acest minunat Dumnezeu are toată puterea și este atotcunoscător. El este perfecțiunea absolută. El iubeste în mod desăvârșit pe toți cei ce-L recunosc drept Creator Atotputernic și El dorește ca prin noi, prin tine și prin mine, să demonstreze lumii și întregului

univers această excelență, această capacitate de a realiza totul în modul cel mai bun.

Domnul Dumnezeu a făgăduit poporului Israel din vechime: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu” (Lev. 26,12). „Domnul te va face să fii cap nu coadă; totdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini” (Deut. 28,13). „Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în țara pe care o stăpîneau părinții tăi, și o vei stăpîni; îți va face bine, și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi” (Deut. 30,5).

„Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: 'Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înpăimînta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face'” (Iosua 1,9). Dumnezeu va fi cu noi în dorința și strădania noastră de a urmări ca toate lucrările și atitudinile vieții noastre să fie „excelente” în ochii lui Dumnezeu și în conformitate cu principiile „legii și mărturiei”.

Dacă am făcut din Dumnezeu idealul vieții noastre, izvorul puterii și inspirației vieții noastre, atunci putem să fim în adevăr deosebiți de ceilalți și să realizăm mult mai mult — infinit mai mult și mai desăvârșit — decât dacă n-am fi ascuns viața noastră cu Hristos în Dumnezeu. Putem să gândim la orice perspectivă, la orice lucru cu puterea viziunii lui Dumnezeu, bine știind că ajutorul prezenței Sale face ca realizările vieții noastre să poarte inscripția „excelent”.

Moise a trimis doisprezece oameni să cerceteze „pămîntul făgăduinței”. Dar interesant! Numai doi din ei au privit totul prin ochii sau viziunea lui Dumnezeu. Numai doi au crezut că Dumnezeu va îndeplini făgăduința Sa prin și cu poporul lui Dumnezeu. Să fie acesta un procent de care trebuie să ținem seama? Sau trebuie să înțelegem că ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi este să avem viziunea cerului în lucrările și perspectivele vieții noastre?

În Ziua Cincizecimii au fost convertiți trei mii de oameni ca urmare a cuvîntului rostit de Petru, după ce Duhul Sfînt a pus stăpînire pe viața lui și a sfințit și înnobilit viața ucenicilor. Sub puterea și călăuzirea divină mii vin și astăzi la lumina adevărului și ajung să aibă pîrtășie cu cerul. Noi putem să înregistrăm cele ce se petrec în lume prin lucrarea Duhului Sfînt și să rămînem mai departe în starea noastră, vorbind asemenea fariseului din parabola Domnului Hristos, sau să îngăduim Duhului Sfînt să ne arate ce schimbări trebuie să facem în viața și în metodele noastre de lucru, ceea ce va face posibil să vedem și în viața noastră rezultate „excelente”. Viziunea Cincizecimii, incluzînd experiența „camerei de sus”, va deveni atunci o realitate vie a vieții și lucrării noastre.

Acest lucru însă cere o neîmpărțită consacrare față de Dumnezeu. „Și acest lucru trebuie să fie o permanență a vieții și activității noastre. El, Dumnezeu și tot cerul, așteaptă ca noi să fim instrumente care să prezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mîntuitorului prin oameni” (P.D./355).

Îmi place să cred că Dumnezeu are și El un vis, o dorință. Mai presus de orice altceva, El dorește ca noi să „excelăm” în toate prin și împreună cu El, încît viața noastră să reflecte asupra celor din jurul nostru slava Lui — slava Dumnezeului desăvârșirii absolute, prin care toate s-au făcut în mod desăvârșit și „bune foarte”.

Iată în ce direcție trebuie să se îndrepte biserica adventiștilor de ziua a șaptea:

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Fil. 4,8).

Prelucrare

Ignațiu, Barnaba și Iustin, ale căror scrieri constituie sursa noastră principală de informare pentru prima jumătate a celui de-al doilea secol, au dat mărturie și au participat în procesul de separare de iudaism care a făcut ca majoritatea creștinilor să abandoneze Sabatul și să adopte duminica, prima zi a săptămânii, ca noua zi de închinare. Mărturiile lor deci, venite dintr-o perioadă așa de timpurie, capătă o importanță vitală pentru cercetările noastre privind cauzele originii păzirii duminicii.

IGNAȚIU

După Irineu, Ignațiu a fost episcop de Antiohia pe timpul lui Traian (97—117)¹. Episcopul argumentează „împotriva tendinței de iudaizare a teritoriului său, care, din punct de vedere geografic, nu era departe de Palestina, și care a suferit influențele sinagogii și ale iudeo-creștinilor“². Limbajul său sugerează faptul că separarea de iudaism era în progres, deși legăturile nu fuseseră încă rupte³. De fapt, supraviețuirea tenace și venerarea instituțiilor iudaice, ca de exemplu Sabatul, sînt în mod explicit menționate de către acest autor. De exemplu, în Epistola sa către Magnesieni, Ignațiu scria: „Căci dacă noi practicăm încă iudaismul, admitem că n-am primit favoarea sau grația lui Dumnezeu. Căci profeții cei mai minunați au trăit în armonie cu Isus Hristos (cap. 8,1,2)“⁴. În capitolul următor el se referă din nou la acești profeți ai Vechiului Testament „care au trăit în căile cele vechi“ și care „au obținut o nouă speranță, nemaisabatizînd deloc, ci trăind în armonie cu viața Domnului (sau ziua Domnului)“⁵. Necesitatea de a renunța la obiceiurile iudaice este din nou recomandată în capitolul 10,3 unde avertizarea este dată că este greșit a vorbi despre Isus Hristos și a trăi asemenea iudeilor. Căci creștinismul nu crede în iudaism, ci iudaismul în creștinism. În epistola sa către cei din Filadelfia, episcopul muștră de asemenea spunînd că „dacă cineva vă expune iudaismul, nu-l ascultați. Căci este mai bine să ascultați despre creștinism de la un om care este circumcis, decît despre iudaism de la unul care este necircumcis“ (cap. 6,1).

Aceste recomandări frecvente de a abandona practicile iudaismului implică o puternică înclinare spre practicile iudaice în cadrul comunităților creștine din Asia Mică. În acest climat cu greu se poate concepe că o ruptură radicală de păzirea Sabatului avusese deja loc. Pe de altă parte, condamnarea practicilor iudaice, ca de exemplu „sabatizarea“, adică păzirea Sabatului după modul iudaic⁶, cum și apelul „de a trăi în armonie cu viața Domnului“, în decursul timpului au motivat adoptarea nu numai a unui mod de viață, ci chiar a unei zile de închinare care avea să fie diferită de aceea a iudeilor. Introducerea păzirii duminicii poate fi deci o parte a procesului de diferențiere de iudaism, care a devenit necesar pentru motivele menționate mai înainte.

A fost oare duminica păzită deja de către mai mulți sau mai puțini creștini din provincia Asiei pe timpul lui Ignațiu (cca 115)? Cu greu poate fi stabilit acest lucru cu ajutorul pasajului problematic din „Magnesian“ 9,1. Fraza cheie de aici, „nemaisabatizînd deloc, ci trăind în armonie sau potrivit cu viața Domnului (sau ziua Domnului)“ mai recent a fost supusă unei cercetări considerabile de către diferiți cercetători⁷. Pentru a citi în acest pasaj o referire la duminică este necesar fie să inserezi substantivul „zi“ fie să admiți că acesta este subînțeles prin folosirea unui acuzativ cognitiv. Dar, așa cum a fost subliniat

de către Fritz Guy, „în cele șapte epistole nu este nici o apariție a unei astfel de construcții cu un acuzativ cognitiv“⁸. Aceasta poate fi singura excepție. Adesea, substantivul „viață“ este prezent în cel mai vechi manuscris grecesc existent (Codex Mediceus Laurentinus) astfel că „viața Domnului“ este traducerea cea mai apropiată de adevăr.

Mai semnificativ este contextul. După cum Kenneth A. Strand remarcă concis și incisiv cînd spune că: „Indiferent de ceea ce poate însemna 'Ziua Domnului', fie în Magnesia, fie în Antiohia, și fără a ține seama de faptul dacă Ignațiu intenționa sau nu aici să folosească un acuzativ cognitiv contextul ne descoperă faptul că nu primii creștini sînt înfățișați ca 'nemaisabatizînd nicidecum' ci profeții Vechiului Testament sînt aceia care sînt descriși aici ... Cu certitudine că Ignațiu cunoștea faptul că profeții Vechiului Testament au păzit ziua a șaptea a săptămânii și nu pe prima! Contrastul aici nu este deci între zile ca acestea, ci între moduri de viață, între 'sabatizarea' iudaică sau modul de viață și noutatea vieții simbolizată pentru creștini prin învierea Domnului Hristos“⁹.

„Sabatizarea“ pe care Ignațiu o condamnă deci, în contextul comportării profeților, cu greu poate fi înțeleasă ca fiind repudierea Sabatului ca o zi, ci mai degrabă, așa cum R. B. Lewis susține, „păzirea Sabatului într-un anume mod iudaizînd“¹⁰. De fapt, acesta este sensul ce este dat în mod explicit pasajului în lungul text revizuit și interpolat:

„Să nu mai ținem deci nicidecum Sabatul după modul sau felul iudaic și să ne bucurăm în zilele de lenevie“ ...¹¹ „Dar fiecare dintre voi să țină Sabatul într-un mod spiritual, bucurîndu-se în meditare asupra legii, și nu în relaxarea trupului, admirînd lucrarea lui Dumnezeu, și nu mîncînd lucruri pregătite cu o zi înainte și nici folosînd băuturi călduțe, nici umblînd sau mișcîndu-ne într-un spațiu prescris și nici găsînd plăcere dansînd și bătînd din palme, care nu au nici un sens în ele“¹².

Faptul că Ignațiu cere creștinilor să se oprească „de a mai practica iudaismul“ (Magnesians 8,1) sau „de a trăi ca iudeii“ (10,3) și a urma exemplul profeților în a nu iudaiza în Sabat, implică faptul că mulți creștini urmau încă obiceiurile tradiționale iudaice, în mod deosebit felul în care păzeau Sabatul. Dacă acesta era cazul, cu greu putem considera rezonabil a presupune că fiii bisericii, creștinii din Asia, abandonaseră deja în mod radical Sabatul și păzeau numai duminica.

Pe de altă parte, să reținem că Ignațiu, cerînd creștinilor să se deosebească ei înșiși de practicile iudaice cum ar fi „sabatizarea“, ne operă o semnificativă și profundă înțelegere a modului cum existența unei atitudini antiiudaizante și a eforturilor depuse au contribuit la adoptarea păzirii duminicii. Totuși, avem indicii că în Răsărit, substituirea sărbătoririi Sabatului cu duminica a fost progresivă, deoarece sărbătorile iudaice constituiau, cum subliniază A. P. Hayman, „o atracție continuă pentru creștini“¹³. Fluxul continuu și constant de convertiți provenit din sinagogă a contribuit foarte bine la menținerea unei constante admirații față de ritualurile iudaice, ca de exemplu Sabatul¹⁴. Numeroși Părinți ai bisericii din Răsărit au luptat în mod constant împotriva Sabatului, pe care mulți creștini îl păzeau pe lîngă păzirea duminicii¹⁵. În Apus, în mod deosebit în Roma, am găsit totuși că ruperea de iudaism a avut loc mai devreme și mult mai radical, determinînd înlocuirea sărbătorilor iudaice, cum ar fi Sabatul și Paștele.

1. Irineu, „Adversus haereses“, 5, 2, 8, 4.
2. C. S. Mosna, „Storia della Domenica“, pag. 95.
3. W. Rordorf, „Sunday“, pag. 140, observă cu privire la Magnesians 9, 1, că importanța reală a acestui pasaj din Ignatius ... este aceea că el ne oferă o dovadă contemporană că mulți din creștinii dintre neamuri erau tentați să păzească Sabatul.
4. Traducerea folosită a scrisorilor lui Ignatius este aceea a lui E. J. Goodspeed, „The Apostolic Fathers“, 1950, cu excepția aceleia a lui „Magnesians“ 9, 1 care este a noastră.
5. Acest concept al unei mișcări creștine în cadrul Vechiului Testament ai cărei exponenți și exemple au fost profeții ni se pare a fi nerealist, dar el ne arată respectul profund al lui Ignatius pentru Vechiul Testament. F. A. Regan, „Dies Dominica“, pag. 26 notează cu privire la aceasta că „insistențele lui Ignatius cu privire la rolul profeților în pregătirea căii Domnului Hristos și bisericii dovedesc spiritul ce domina și de care erau stăpiniți autorii antici creștini în profundul lor respect pentru acele caractere sfinte ale Vechiului Testament și pentru mesajul lor inspirat“.
6. Vezi fn. 10, 11.
7. Cf. Fritz Guy, „The Lord's Day in the Letter of Ignatius to the Magnesians“, AUSS 2 (1964), pag. 1-17; Richard B. Lewis, „Ignatius and the Lord's Day“, AUSS 6 (1968), pag. 46-59; Wilfrid Scott, „A Note on the Word Kuriake in Rev. 1, 10“, NTS 12 (1965), pag. 72, 73; Kenneth A. Strand, „Another Look at Lord's Day in the Early Church and in Rev. 1, 10“, NTS 13 (1965), pag. 174-181; C. W. Dugmore, „Lord's Day and Easter“, Neotestamentica et Patristica in honorem Sexagenarii O. Cullmann, 1962, pag. 272-281; Robert A. Kraft, „Some Notes on Sabbath Observance in Early Christianity“, AUSS 3 (1965), pag. 27, 28.
8. Fritz Guy (fn. 7, pag. 16).
9. Kenneth A. Strand, „Three Essays on Early Church History“, 1967, pag. 45, cf. cu studiul său mai lung citat în fn. 7.
10. R. B. Lewis (fn. 7) pag. 50; Kenneth A. Strand (fn. 9) pag. 45, subliniază de asemenea faptul că „aici contrastul nu este acela între zile ca atare, ci între feluri sau moduri de viață — între modul iudaic de viață, de a sabațiza și noutatea vieții simbolizată pentru creștinii prin învierea Domnului Hristos“; Robert A. Kraft (fn. 7) remarcă în mod simplu că este în mod sigur nelegitim să vezi în spațiile acestui context o simplă (!) controversă Sabat-duminică. Este mai degrabă un contrast între două diferite moduri de viață — unul fără har (iudaizant) și altul în puterea vieții reinviată“.
11. Autorii păgini și creștinii au condamnat în mod constant lenevia și petrecerile ce caracterizau păzirea Sabatului după modul iudaic. Plutarh (circa 40-120 e.n.) plasează „păzirea Sabatului“ iudaic printre superstițiile cele mai rele ce există (De superstitione 3). El reproșează în mod deosebit că ei beau (Questiones Convivales 4, 6, 2) și faptul de a sta nemișcați în Sabat (De superstitione 8; vezi pag. 173-176, fn. 34-39, pentru referințe în plus despre autorii păgini). Autorul epistolei către Diognetus denunță „superstiția iudaică cu privire la Sabat“ — El etichetează ca fiind „nepioasă“ învățătura iudaică că Dumnezeu „ne interzice a face ceea ce este bine în ziua Sabatului“ (ch. 4, ANF I/pag. 26; cf. Iustin, „Dialogue“ 29,3; Clement din Alexandria, „Stromateis“ 6,16,141,7; „Syriac Didascalia“ 26; Epiphanius, „Adversus haereses“ 66,23,7; Chrysostom, „De Christi Divinitate“ 4).
12. Pseudo-Ignatius, „Epistle to the Magnesians“ 9, ANF I, pag. 62, 63.
13. A. P. Hayman, ed. și trad. „The Disputation of Sergius the Stylite Against a Jew“, CSCO 339, pag. 75. Este interesant să reținem raționamentul adoptat de acei creștini sirieni, care de exemplu, „au dat untdelemn și pâine nedospită sinagogii“ (22,12). Sergius îi citează ca spunând :

„Dacă creștinismul este bun, iată, eu sint botezat ca un creștin. Dar dacă iudaismul este și el bun, iată, ma voi asocia parțial cu iudaismul pentru ca să pot să păstrez Sabatul“ (22,15 pag. 77). Hayman, oferă un semnificativ comentariu la acest text : „Este posibil să cităm dovezi care să dovedească că Disputa lui Sergius știutul este aici martora unei situații endemice în Siria din primul și până în secolul al treisprezecelea. Din avertizarea cuprinsă în Didascalia în cel de-al treilea secol și până la canoanele bisericii iacobite din secolul al treisprezecelea, autoritățile creștine s-au străduit să contracareze atracția persistentă pentru creștinii a sărbătorilor iudaice. Nu numai în Siria, dar în tot Orientul și în mod ocazional și în Vest, biserica a fost mereu confruntată cu problema creștinilor iudaizanți, așa cum demonstrează studiul cuprinzător al lui Marcel Simon cu privire la acest fenomen. Polemica anti-iudaică din biserică a fost motivată nu printr-o considerație teologică abstractă, ci printr-o foarte reală amenințare a poziției ei“ (Idem, pag. 75).

14. Cu privire la păzirea Sabatului în prima biserică creștină, vezi mai sus discuții cu privire la biserică din Ierusalim și nazarenii, pag. 135; Gospel of Thomas“ 27 : Isus a zis : „Dacă nu postești față de lume, nu vei găsi împărăția; dacă nu ții Sabatul ca Sabat, nu vei vedea pe Tatăl“ (E. Hennecke, „New Testament Apocrypha“, 1963, I, pag. 514). Tendințele iudeo-creștine ale acestei evanghelii favorizează o interpretare literală a păzirii Sabatului. Iustin Martirul în Dialogul său (47) face deosebire între acei iudeo-creștini care obligă pe neamuri și aceia care nu obligă pe neamuri să păzească Sabatul, implicând astfel în mod clar existența păzirii de către creștinii a Sabatului; „Martyrdom of Policarp“ 8,1 arată faptul că moartea lui Policarp a avut loc într-o „sărbătoare a zilei Sabatului“. Expresia aceasta poate foarte bine să reflecte păzirea Sabatului printre unii creștini din Asia Mică, în ciuda atitudinii lor ostile față de iudei, așa cum arată documentul (vezi 12,2; 13,1); vezi mai jos pag. 234-235 pentru o discuție a unor referințe adiționale din „Didascalia Siriacă“ și din „Constitutions of the Holy Apostles“.

15. Canonul 29 al Conciliului de la Laodicea (circa 360) condamnă în mod explicit venerarea Sabatului și incurajează lucrul într-o astfel de zi, și aceasta pentru a arăta un respect deosebit pentru ziua duminicii. „Creștinii nu trebuie să iudaizeze odihnindu-se în ziua Sabatului, ci trebuie să lucreze în această zi onorând în schimb ziua Domnului odihnindu-se, dacă este posibil, ca niște creștini. Cu toate acestea, dacă cineva va fi găsit iudaizând, să fie el anatema de la Hristos“ (Mansi II, pag. 569,570). Canonul 16 recunoaște totuși natura specială a Sabatului deoarece el prescrie că „Evangheliile împreună cu alte Scripturi să fie citite în Sabat“, cf. de asemenea Canonul 49,51; Atanasie, „Epistolae Festales“ 14,5, P.G. 26,1421 indeamnă pe cititorii săi să nu se întoarcă iarăși la păzirea Sabatului; Cf. „De Sabbatis et Circumcisione“ 5, P.G. 28,139; de asemenea Ps. Athanasius, „Homilia de semente“ 13, P.G. 28,162; Cyril, „Catecheses“ 4,37, P.G. 33,502, avertizează pe catehumenii să nu cumva să se întoarcă la religia iudaică; Vasile considera eretici pe acela care susțineau păzirea Sabatului; „Epistula“ 264, 4 P.G. 32,980; „Epistula“ 265, 2 P.G. 32, 988; Ioan Chrisostom denunță puternic pe acei creștini care vizitează sinagogile și celebrează sărbătorile iudaice, în mod deosebit Sabatul : „Adversus Iudaeos“ 1, P.G. 48, 843, 856 și 941; Grigore de Nisa : „Adversus eos qui castigationes aegre ferunt“, P.G. 46,309, consideră cele două zile, Sabatul și duminica ca fiind frați, și spune : „cu care ochi priviți la ziua Domnului, voi care ați dezonorat Sabatul? Ignorați poate faptul că cele două zile sint frați și că dacă rănești pe una, lovești și în cealaltă?“ Palladius (circa 365-425) în a sa istorie a monasticismului primitiv, cunoscut ca „Lausiaca History“ se referă în repetate rânduri atât la păzirea Sabatului cât și a duminicii (7,5; 14,2; 20,2; 25,4; 48,2); pentru alte referințe vezi C. Butler; The Lausiaca History of Palladius II, Text și Studii 6, 1904, pag. 198 f.

VALOAREA SPIRITUALĂ A EPISTOLELOR DIN

APOCALIPS 2 - 3

— urmare din pag. 16 —

chiar distrugând ceea ce nu le convenea și interpolând ulterior poziții în textul original cu scopul de a dărui „vechime“ unor idei mai noi și nefondate biblic (din cele 15 epistole ale lui Ignatius se zice „să opt ar fi false, dar și în

jurul celorlalte șapte se poartă discuții).

Revenind la valoarea spirituală a epistolei către biserică din Efes, aceasta se subliniază prin declarația : „Aceste cuvinte sint vrednice de crezare și adevărate“ (Apoc.

22,6). Ele nu se compară nici ca sursă și nici în conținut cu nici o altă scriere din acea perioadă.

Pastor,
Faluvegy Dezideriu

VALOAREA SPIRITUALĂ A EPISTOLELOR

DIN APOCALIPS 2-3

Puține sînt datele sigure pe baza cărora se poate forma o imagine despre structura și viața bisericii creștine în perioada dintre dărîmarea Ierusalimului și sfîrșitul secolului I. Cu atît mai valoroase sînt astfel datele documentului scris de Ioan apostolul sub inspirație verbală și cuprins în epistola către biserica din Efes (Apoc. 2,1-7). Valoarea spirituală a acestei epistole constă în faptul că autorul ei este Însuși Domnul Isus Hristos. Fiecare cuvînt al descoperirii Lui ajunge la noi ca o caracterizare a activității, intenției și atitudinii acestei biserici, împreună cu o concluzie ce reflectă situația ei în care a ajuns pînă în jurul anilor 100 e.n. Concluzia întristătoare spune așa: „ți-ai părăsit dragostea dintîi”. Acest reproș vine în urma unor evenimente și stări, al căror fond istoric își propune să-l urmărească acest articol. Plecînd de la ceea ce era încă în fașă pe vremea scrierii epistolelor (mijlocul sec. I) apoi observînd cele reflectate în scrierile ioanine la sfîrșitul secolului, și cunoscînd în ce au rezultat ele pe la mijlocul sec. II (mai bogat în date) putem urmări acele schimbări în viața bisericii care au cauzat această pierdere a dragostei dintîi. Puținele citate prezentate aici au ca scop să ne trezească interesul și să ne îndemne la o cercetare mai largă a subiectului.

Cităm cîteva motive care au îndepărtat din biserică dragostea încă de la mijlocul sec. II. Începem cu înmulțirea numărului ucenicilor, cu adăugarea la biserică a membrilor de diferite caractere, și astfel înmulțirea divergențelor reale sau închipuie (Fapte 6,1). Un grup se plînge împotriva altuia, presupunînd sau observînd nedreptate. În asemenea cazuri se apelează la foruri tot mai înalte în vederea satisfacerii favorabile a doleanțelor. La urmă de tot apostolii înșiși nu mai „merg” după porunca Domnului, ci stau și împart „drept” ajutoare. Alegerea diaconilor e binevenită, dar de acum nu dragostea, ci dreptatea se are mai mult în vedere la împărțire. Dragostea ar dărui altora din ale ei, și cu bucurie, pe cînd stabilirea dreptății relative omești de acum trage după sine șuvoiul argumentărilor egoiste, printre care se pierde dragostea.

În Fapte 10 apostolul Petru vestește Evanghelia unora dintre neamuri, și în cap. 11 el trebuie să-și

îndreptătească purtarea în fața celor care priveau cu suspiciune extinderea dragostei mîntuitoare asupra neiuideilor. În Fapte 15 comunitatea din Antiohia are încă mult de învățat — să zicem doctrinal — dar creștinii iudaizanți porniți din Ierusalim spre Galatia e greu de crezut că vorbeau cu dragoste despre frații participanți la adunarea bisericii din Ierusalim.

Cînd pierе dragostea, nici propovăduirea simplă a crucii nu mai satisface pretențiile gusturilor pervertite. Urmează predici sofisticate (vezi 1 Cor. 1,17—24). Dar și invers e adevărat: dacă nu se propovăduiește despre cruce, de unde dragoste? 1 Corinteni 6,7 vorbește despre creștini care nu pot să renunțe în favoarea celor — eventual — răi, întîi se judecă între ei. Cu iubire? În Filipeni 4,2 Evdochia nu se înțelege cu Sintichia. Cine știe ce tulbură sufletul sensibil al acestor femei? De ce nu se iubesc? De ce se ceartă alții în Iacov 3,8 și 4,1? Lipsește „plinătatea lui Hristos” (Efes. 3,19)! În repetate rînduri, robii ca și stăpînii lor trebuie sfătuiți la pace. Tinerii, bătrînii, soții și copiii lor la fel. Aici chiar dragostea numită firească este știrbită. Creștinii trebuie avertizați că „ținta poruncii este dragostea” (1 Tim. 1,6). Unii rîvnesc privilegiul de a fi episcopi (1 Tim. 3). Apoi ca alt motiv al scăderii dragostei sînt ereziile — 1 Cor. 15,2: Hristos nu a înviat; Col. 1,16: credința în mai mulți demiurghi (ideea reiese din faptul că trebuie combătută); Col. 2,8: închinare la îngeri (este adevărat că în Faptele Apostolilor îngerii sînt prezenți în susținerea apostolilor, ajutîndu-i în succesul lor evanghelic, dar ei nu au pretins și nu li s-a acordat vreodată închinare). Mai amintim botezul pentru morți (1 Cor. 15,29); învățăturile spiritelor necurate (1 Tim. 4,1); lepădarea poruncilor lui Dumnezeu (Iacov 2); nesocotirea stăpînirilor (Iuda 8) împreună cu toate relele care au întinat biserica din această epistolă răscolitoare. Lista e mult mai lungă. Cea mai mare parte a epistolelor s-au scris tocmai din cauza înmulțirii necazurilor generate de împușinarea dragostei dintîi.

La sfîrșitul secolului, fiecare cuvînt din epistolele lui Ioan viza cîte un rău care a alungat la rîndul său, într-o măsură dureroasă, dragostea dintîi. Iată cîteva pentru a schița profilul moral al acelor

cărora apostolul Ioan le-a adresat scrierile sale. Aceștia învățau ce nu era de la început, ceea ce nu auziseră, nu văzuseră, și nu pipăiseră (1 Ioan 1,1); nu aveau idee despre adevărata viață (1,2); ei stingeau bucuria credincioșilor (1,4); admiteau întunec în Dumnezeu (1,5); pretindeau că au părtășie cu El (1,6); nu aveau o idee corectă despre păcat (1,8); nu susțineau iertarea și curățirea prin sîngele Domnului Hristos (1,7—9), ridicau teoriile lor deasupra Cuvîntului lui Dumnezeu (1,10); susțineau greșit că îl cunosc. Pentru ei cunoașterea însemna altceva decît pentru Ioan (2,3); nu păzeau poruncile (2,4); nu iubeau pe Dumnezeu și nici pe frați (2,10). Ca urmare apare perfecționismul (1,8); pretenția de a fi luminat (2,8); spiritul lumesc (3,15); negarea adevărului despre întruparea reală a Domnului Hristos (4,2); legarea învățaturii păgîne de cîte un verset biblic care aparent ar susține teoriile eronate (2,21). Propovăduitorii ereziilor nu se mulțumesc cu o mîntuire deja complet revelată ce trebuie vestită cu umilință și fidelitate, ci inventează altceva în loc (2,24); ei vor să rățăcească pe credincioși îndreptîndu-i spre un alt mod de mîntuire (2,26); păcătuiesc intenționat (3,8); urăsc pe cei neprihăniți (3 Ioan 9,10) și îi dau afară din biserică. Conflictul lor cu apostolii se întretine încă de pe vremea lui Pavel. Arogîndu-și înțelepciune și drepturi asupra apostolilor, dîndu-se „bărbați divini”, pe drept își merită avertismentul disperat al lui Ioan din 1 Ioan 5,21: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!”. Aceștia atacă violent, amenință, exclud, produc rupturi. Nu se mai poate vorbi de dragostea dintîi. Cel ce veghează biserica să consemneze însă despre ai Săi cu iubire: „Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu, și că n-ai obosit” (Apoc. 2,3).

Ne dăm seama despre ce anume se predica în comunități în asemenea condiții? Parcă auzim cum se contrazic învățătorii cînd le vine rîndul să vorbească! Era vremea crizei predicării. După dărîmarea Ierusalimului creștinii se converteau mai cu seamă din straturile de jos ale societății. Sfîrșitul secolului I însă începe deja să aducă intelectuali în biserică. În epistole se amintește de filosofie, totuși nu trebuie să ne gîndim neapărat la filosofie așa cum o înțelegem astăzi. Pe vremea aceea filosofia în-

semna teologie: învățătura despre zei, începuturi, concepții despre univers, bine și rău, purificări, suflet, etc. Filosofia și teologia încă nu însemnau două discipline distincte. Din cauza elementului comun dintre filosofie și învățătura creștină, adică teologie, s-a înlesnit o comunicare între filosofia păgînă și învățătura creștină. Uneori numai s-a formulat, sau s-a exprimat conținutul creștin printr-un limbaj filosofic, altădată s-au căutat puncte comune. Oricum, în filosofie poate exista multă „așa-zisă știință“, dar nu există în ea dragoste. În timp ce deasupra capetelor credincioșilor zăngăneau săbiile expresiilor și ideilor savante ale filosofilor, mulți credincioși simpli, printr-o admirabilă răbdare, își păstrau mireasma dulce a adevăratei neprihăniri creștine.

Limbajul este doar limbaj. Răul mai mare în acest sfîrșit de secol pe care-l cercetăm este chiar conceperea în formă păgînă a credinței creștine. Cîteva exemple vor arunca lumină asupra acestui fenomen. În epistole se vorbește mult despre deosebirea pe care unii o fac între mîncăruri. Ideea este că anumite mîncăruri (biblic îngăduite) ar întina și ar înlesni intrarea celui rău în corp. Cel preocupat de această posibilitate începe să aleagă cu scrupulozitate dintre cele rînduite de Dumnezeu spre hrană, și oprindu-se la anumite mîncăruri, se hrănește cu acestea, avînd sentimentul că de acum el este sfînt. Sîngele lui Isus Hristos care ne curățește piere din atenția lui, pierind și dragostea. La fel, apostolul Pavel a socotit că renunțarea la căsătorie, în anumite împrejurări grele, ar înlesni trăirea deplină a vieții de creștin. Natural, pînă aici nu avem nimic de obiectat. În clipa însă în care un creștin socotește că renunțarea la căsătorie sau la datoriile legate de aceasta ar face din el un adevărat credincios, iarăși ne găsim pe un teren al concepțiilor păgîne. Mai departe, botezul a fost rînduit ca o mărturie exterioară că în suflet a avut loc adevărata pocăință. Ochiul păgînului vede însă în semnul exterior o putere, în speranța că prin aceasta i se oferă un ajutor spre fericire. Prin rînduirea de prezbiteri, apostolii urmăresc menținerea ordinii în biserică și slujirea ordonată prin cuvînt. Mentalitatea păgînă presupune în persoană sau chiar în trupul celui rînduit să fie mare în biserică o „umplere“ cu puteri tainice ce se pot transmite și se atribuie acestor persoane o autoritate ce transferă responsabilitatea personală în ce privește mîntuirea asupra acestor conducători spirituali astfel investiți. Așa, se trece la ascultarea de oameni. Chiar și vorbirea în limbi a fost dată ca o dovadă a acceptării de către Dumnezeu a celor convertiți, cel puțin în cîteva cazuri. În acest caz al limbilor, tot o gîndire păgînă se oglindește în

prestîpusa dovadă că dacă eu vorbesc în limbi, sînt și acceptat de Dumnezeu. La fel stau lucrurile și cînd se atribuie puteri deosebite unor anumite rugăciuni, cîntări, ceremonii, obiecte, procedee, etc. Pe această cale se ajunge la o mulțumire sufletească falsă, cînd setea de a asculta și a împlini Cuvîntul lui Dumnezeu auzit cu ocazia serviciilor divine se înlocuiește cu simplul sentiment de mulțumire, „am fost acolo“, adică doar cu prezența, cu asistarea, fără participare activă. Doar prezența superficială poate aduce multe satisfacții, dar nu și dragoste față de Mîntuitorul și față de ai Săi. Cred că și lucrul acesta l-a avut în vedere apostolul Iacov cînd a scris: „Fiți împlinitori ai Cuvîntului, nu numai ascultători, înșelîndu-vă singuri“ (1,22).

Vremea cînd se zice despre biserică din Efes că „ți-ai părăsit dragostea dintii“ este vremea trecerii de la conducerea harismatică la conducerea instituționalizată. În statul roman întreaga viață socială, în orice ramură, era instituționalizată amănunțit prin legi. Se înțelege că în această vreme nu se poate vorbi despre biserică creștină ca instituție. Ceva-ceva se contura deja și se reflectă în scrierile apostolilor Pavel și Ioan. Acele vremuri cînd s-au scris Faptele Apostolilor, supranumite și Faptele Duhului Sfînt, cînd expresia „I-a plăcut Duhului și nouă“ oferea o convingere lăuntrică fermă, cînd îngerii zăboveau în apropierea credincioșilor așteptînd intervenții vădite, cînd pentru a aduce lumină proorociei își deschideau gura, cînd Domnul Isus personal se arăta pentru a da o nouă cotitură evenimentelor din istoria bisericii Sale, cînd vedeniile au adus ceea ce steaua a însemnat pentru magi, da, acele vremuri au apus. Duhul Sfînt, în urma celor petrecute în împrejurările descrise mai sus, treptat a fost îndepărtat. Și doar El este acela care toarnă dragostea în inimile credincioșilor! Conducerea harismatică a fost posibilă atît timp cît majoritatea membrilor bisericii s-au lăsat călăuziți pe cărarea Legii lui Dumnezeu. Avertismentul apostolului Pavel din 2 Tes. 2,7 ne dă mult de gîndit: „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze“. Este vorba de un fenomen religios, pentru că citim de „așezarea în Templul lui Dumnezeu“ a cuiva care se dă „drept Dumnezeu“ (2,4 u.p.) și care, existînd pe tot parcursul istoriei bisericii creștine pînă la revenirea Domnului Hristos, își găsește sfîrșitul în acel eveniment glorios.

Ceea ce pe vremea lui Pavel „a și început“ e mai ușor de sesizat acum, pe vremea lui Ioan. Odată cu întărirea puterii episcopilor (deocamdată mai mulți și oarecum izolați, de aceea egali) și odată cu relele ce se înmulțeau, fiind favorizată această desfășurare a evenimentelor și prin împrejurările convergente, se înmulțesc rînduielele

și legile bisericești, mai mult pe schemele Vechiului Testament, și religia începe să se retragă în cancelarii, să se așeze pe scaune. Despre transferarea nădejzii mîntuirii de la legătura personală directă cu Dumnezeu asupra conducătorilor spirituali am amintit deja. Cu toate că noua orientare în conducere se justifică din cauza împrejurărilor, totuși, pe lîngă posibilitatea abuzurilor de putere, se mai observă ceva! Să ne gîndim ca exemplificare la grija față de săraci, grijă permanentă și importantă a bisericii creștine. În prima biserică citim „fiecare“ și „toți“: „își vindeau averile și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia“ (Fapte 2,43—45). În cursul activității apostolului Pavel întreaga biserică se punea în mișcare cînd era vorba de ajutorarea săracilor. Să presupunem că din mai multe motive se numește un comitet care de aici înainte să se îngrijească de săraci. Din acest moment ochii credinciosului nu mai caută cine e sărac în biserică! El se simte eliberat de datorie, și cu aceasta de răspundere. Se reduce și sentimentul milei, și se reduce și bucuria. În loc apar nemulțumiri și critici.

De fapt o biserică devenită instituție numai printr-o atenție deosebită acordată legăturii directe cu izvorul religiei, cu Domnul Hristos, poate să-și păstreze identitatea. Și lucrul acesta este foarte greu. Un credincios poate să dea și cămașa odată cu haina, dar o instituție va da faliment făcînd așa. Apoi o instituție trebuie apărată prin mijloacele prin care se apără orice instituție. S-au complicat și mai mult lucrurile cînd biserică a dorit să dețină și averi, sau să aibă un rol public în societate sau cînd devenind setoasă de putere, a intenționat să se amestece în politică. În asemenea cazuri ne dăm seama că trebuia să se renunțe la multe din simplele principii ale Evangheliei. A treia epistolă a lui Ioan, amintind pe Diotref, arată cît de mult se poate îndepărta cineva de la dragostea dintii. Acolo Hristos nu mai este în centrul atenției. Apropierea revenirii Lui poate fi gîndită și mai rece, mai rațional. Sincera pregătire pentru revenirea Lui rămîne o preocupare mai mult personală a unora. Aceștia nu intenționau să lase cronici pentru posteritate. Ei erau preocupați să vestească fericita nădejde. Cînd ni se oferă vreo informație cu privire la această vreme trebuie să fim foarte atenți și să descoperim din partea cărei tabere ni se transmite ea. Cele scrise pe vremea aceea fiind așternute pe material perisabil, scrierile trebuiau rescrise mereu, cele mai multe rămînd cunoscute doar prin citare. În orice vreme scriitorii bisericești citau ceea ce le convenea, ceea ce corespundea cu tendințele contemporane lor, trecînd cu vederea sau

Continuare în pag. 14

În valea umbrei morții

„Ei au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cât de mare îi este durerea“.

Vi s-a întâmplat vreodată să stați lângă un bolnav fără să știți ce să-i spuneți? Fără să-i puteți spune o vorbă potrivită? Să stați cu mintea împiedecată fără să găsiți un gând de consolare, de încurajare? Fără îndoială că ați fost într-o asemenea situație, nu în fața unui bolnav de gripă, sau cu o fractură, ci în fața unui om suferind de o boală considerată incurabilă.

Orice boală este umilitoare. Tulbură, dezorganizează existența. Dar nici una nu are impactul psihologic atât de devastator al cancerului. Celui lovit nu-i vine să creadă: „Asta nu mi se poate întâmpla mie! Ni se pare că auzim, în momentul comunicării diagnosticului, condamnarea la moarte. Cel implicat se transformă brusc, dintr-o persoană aparent sănătoasă, într-un pacient grav bolnav. Urmează anxietatea, mânia și durerea sufletească.“

Anxietatea este frica de o primejdie imaginată și anticipată. Ea poate să tulbure și să consume mai mult decât boala însăși. Poate fi declanșată de: spectrul morții, efectele tratamentului medical, înstrăinarea de cei dragi și părăsirea de către familie și prieteni. Toate acestea pot să-l preocupe pe bolnav mai mult decât boala.

Mânia este și ea o emoție puternică, putând fi îndreptată către persoane, situații și chiar obiecte. Un om bolnav de cancer are dreptul să fie mînios — mai ales pe boală. În cazul acesta mânia poate avea un efect pozitiv. Dar dacă el își îndreaptă mânia împotriva medicilor, surorilor, membrilor familiei, procesul de refacere este stînjinit.

Durerea sufletească este provocată de pierderea sănătății și de pierderea ocaziilor, de „viața care n-a fost trăită“. Cel lovit de această nenorocire este favorizat dacă găsește un mediu în care își poate exprima fără rețineri durerea, căci ea trebuie împărtășită cu cineva.

Avînd în vedere tulburarea pe care o provoacă descoperirea acestei boli, ne întrebăm: trebuie să știe bolnavul ceva despre starea lui? Și dacă da, cât? Cei mai mulți dintre oamenii echilibrați psihic preferă să cunoască tot adevărul și să poată lupta împotriva bolii.

Din nefericire prietenii și cunoștințele adesea ocolesc pe cei ce sînt victimele cancerului. Ei se simt stînjenați în prezența celor pe care-i văd muribunzi, nu știu ce să spună și ce să nu spună. Unii chiar îi evită de teamă să nu se molipsească. Ei transferă caracterul respingător al bolii asupra celui bolnav. „Cei care mă vizitează vor să audă întotdeauna că mă simt bine. N-au nici o răbdare să asculte povestirea bolii mele“.

Chiar membrii familiei pot avea atitudini asemănătoare. Dacă pacientul locuiește în familie, reac-

țiile celor din casă pot afecta succesul sau eșecul tratamentului medical. Atît de important este sprijinul acordat de familie încît medicii sînt datori să studieze situația familială în caz că starea bolnavului nu se ameliorează în cursul tratamentului. Nu este un lucru de la sine înțeles că familia înțelege temerile bolnavului. Și cei din casă sînt supărați. Pierderea unor venituri, cheltuielile suplimentare determinate de boală, nesiguranța viitorului, adesea provoacă resentimente în sufletul membrilor familiei. Se întâmplă uneori ca ei să se ferească să-i atingă pe bolnavi sau chiar lucrurile lor. Acesta își dă seama de simțămintele lor, și efectul se resimte asupra moralului său și eficienței tratamentului. El are nevoie de relații pline de dragoste, care să-i ofere un sprijin, în special din partea soțului sau a soției, sau a altor membri ai familiei. Nu ne putem aștepta totuși ca o singură persoană să poată purta o asemenea responsabilitate pe perioade lungi. Prietenii, vecinii, colegii de serviciu, frații de credință, trebuie să se strîngă în jurul familiei lovite de nenorocire.

Dacă este posibil, trebuie să se facă planuri concrete pentru a-i reda celui bolnav locul lui în societate. Cea mai proastă atitudine este aceea de a sta și de a aștepta să vezi ce se întâmplă. Un motiv al acestei atitudini poate fi un simțămînt al inutilității. Într-adevăr, viața unui bolnav operat de cancer, sau în tratament medical pentru această boală, este plină de nesiguranță. Nimeni nu poate preciza cît va mai trăi, sau cît timp va mai putea fi activ și folositor. Dar întoarcerea la activitate aduce un deosebit sprijin moral, și de ce nu, și un sprijin material. În felul acesta bolnavul are satisfacția de a fi util familiei și societății.

Trebuie să știm că mulți dintre cei tratați mai trăiesc un număr de ani (limita obișnuită este de 4—6 ani). Dar ce fel de viață este aceasta? Succesul tratamentului este dat de calitatea vieții prelungite. Sînt pacienții niște invalizi, depinzînd de alții pentru sprijin moral și material? Trăiesc retrași, ascunzîndu-se de familie și prieteni? S-au întors la o viață de muncă productivă și de satisfacții personale? — Ce am cîștiga dacă mulți ar fi salvați doar pentru a trăi un coșmar? Cînd dorim să ajutăm persoane aflate în această situație trebuie să ne punem următoarele probleme: Se simt bine, sau starea sănătății este precară? Pot să-și îndeplinească îndatoririle zilnice aproximativ ca înainte de boală? Pot să-și accepte noua stare? Vor să se reintegreze în familie și societate? Au suficienți bani pentru a trăi confortabil, sau sînt amenințați de sărăcie?

Există și o altă categorie de bolnavi, numiți incurabili. Știința medicală nu e capabilă să ofere o rezolvare situației lor. Ei trebuie să accepte faptul că boala lor va

evolua nefavorabil, dar în același timp să nu-și piardă speranța. „Incurabil“ și „fără speranță“ nu înseamnă același lucru. Chiar dacă știința medicală nu poate promite vindecarea, pacientul poate spera că boala îi va fi stăpînită pentru un timp și că va fi ajutat întotdeauna să trăiască prin cele mai dificile momente.

Cei care încearcă să-l ajute trebuie să adopte o atitudine pozitivă față de viață și voința de a trăi. În același timp victima cancerului trebuie să se confrunte cu semnificația intimă și personală a morții. O asemenea persoană are nevoie de ușurarea adusă de exprimarea simțămîntelor. Familia și prietenii trebuie să o ajute, ascultînd-o, mai ales atunci cînd plînge. Cei care au un grup de prieteni pot trece mult mai ușor perioada aceasta de profundă criză.

O mare ușurare pentru cel care știe că-și va părăsi familia este certitudinea faptului că ei își vor putea cîștiga existența după ce el nu-i va mai putea ajuta. Planurile și aranjamentele amănunțite făcute cu acest scop ridică o mare povară de pe sufletul muribundului. Acestea îi satisfac în același timp și marea nevoie după tovărășie. Așteptarea morții este cea mai singuratică perioadă din viață. El tinjește după o atingere gingașă, o ureche înțelegătoare, o implicare în treburile familiei. Cei din jur adesea cred că trebuie să mențină o atitudine de voioșie indiferent de situație. Dar pacientul poate interpreta în mod greșit aceasta ca fiind indiferență. Este mult mai bine ca familia să-i împărtășească adevăratele sentimente. Împărtășirea durerii și speranței este una dintre cele mai profunde experiențe pe care le poate trăi o familie.

În timpul încercărilor lor finale bolnavii de cancer dobîndesc perspective mai profunde, care îmbogățesc pe cei suficient de atenți ca să asculte. Iată relatarea unei experiențe care ne poate îmbogăți și pe noi:

„Cei care mă cunosc, vor înțelege de ce vorbesc despre subiectul trăirii pe rînd a cîte unei zile, și al trăirii ei depline... După ce mi s-a pus diagnosticul de cancer, care în momentul operației deja se răspîndise în organism, am fost confruntată cu dificila problemă a conviețuirii cu Monstrul Cancer fără a fi transformată într-o femeie tristă, temătoare și deprimată, din a cărei viață a dispărut orice bucurie. Discutînd cu un pastor subiectul trăirii în umbra morții, o conversație pe care eu am inițiat-o, una din cele mai folosite idei care a rezultat a fost una, nu nouă, ci veche, impresionîndu-mă cu o nouă urgență: Trăiește pe rînd fiecare zi și trăiește acea zi deplin“.

Cred că amînarea este unul din cele mai mari păcate și cît de adesea trebuie să-l mărturisim. Dar cît de serioasă este problema amînării acțiunii de a trăi, ca și cum am avea o mie de ani de viață muritoare! „Cînd voi termina școala, atunci voi trăi cu adevărat“. „După ce voi găsi un serviciu, voi avea timp pentru lucrurile de valoare!“ „Cînd copiii vor crește,

atunci voi avea timp pentru lucrurile care sînt importante!" Și anii trec și descoperim că n-am trăit niciodată cu adevărat. Un doctor povestește o întâmplare cu o femeie de 45 de ani care murea de cancer. Într-o zi a intrat în camera ei și a găsit-o plîngînd. Cînd a încercat să o mîngîie, ea a dat din cap: „Nu plîng pentru că voi muri, plîng pentru că n-am trăit niciodată cu adevărat...”

Mă întreb cu privire la noi. Trăim așteptînd ziua de mîine? Sau gustăm fiecare zi pe măsură ce ni se oferă? Dacă nu putem urca pe o cărare de munte, putem totuși descoperi maiestate și în-

demn la poalele muntelui? Ne emoționează roșul unui trandafir, chemarea unei păsări, minunea ierbiilor, miracolul unui pom care crește? Găsește răspuns în inimile noastre zîmbetul unui copil, fapta bună a unui vecin, strîngerea de mîină și înțelegerea unui prieten? Și pe măsură ce studiem și medităm și ne rugăm, înțelegem mai bine cum este Dumnezeu? Vedem că părășia cu Isus Hristos este o realitate? Probabil să acestea sînt cîteva din întrebările care probează dacă trăim fiecare zi deplin sau doar ne uităm cum trec ceasurile.

Cineva a spus: „Nu mi-e teamă de mîine, căci l-am văzut pe ieri,

și îl iubesc pe astăzi.” Și eu vin cu ecoul meu: „Nu-l cunosc pe mîine, dar îl iubesc pe astăzi”.

„Celui cu inima tare, Tu-i chează-ți pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”. (Is. 26,3).

„Nu te teme, căci Eu sînt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sînt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare” (Is. 41,10).

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mîngîie” (Ps. 23,4).

Dr. Doru Bidiuc

— SFÎRȘIT DE CALE —

— „Dulce este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Ps. 115,15). Cît de mîngîietor este să știm că fragila ființă omenească se bucură de atenția iubitoare a cerului de-a lungul întregii existențe, ca și în clipele tulburătoare ale morții!

Aducem la cunoștința bisericii încetarea din viață, la Suceava, a sorei Eugenia Bălan, soția văduvă a pastorului Leon Bălan.

Născută la 26 februarie 1896 pe plaiurile Bucovinei, la Cîmpulung Moldovenesc, a cunoscut de tînră adevărul advent pe care l-a primit, l-a iubit și l-a slujit din toată inima. La vîrsta de 26 de ani s-a căsătorit cu tînrul lucrător Leon Bălan, alături de care a dus toate luptele vieții, ale credinței, ale pionieratului. Cei doi au lucrat cu hărnicie împreună în diferite locuri din conferințele Bacău și București, mîngîind, sfătuind, învățînd și chemînd la pocăință.

La 19 mai a.c. a fost condusă la locul de odihnă, serviciul divin de înmormîntare fiind condus de frații Vasile Jureschi și Valeriu Petrescu, împreună cu fratele Ioan Buciuman din partea Conferinței Bacău.

Cîntarea de laudă care i-a caracterizat viața va înflori din nou pe buzele celor mîntuiți: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule” (Apoc. 15,3).

— La data de 30 iulie a încetat din viață sora Stanca Bețiu, mama pastorului pensionar Bujor Toma, membră a comunității Bujoru, jud. Teleorman.

Născută la 24 aprilie 1892, dînsa a fost, alături de soțul său Bețiu Ioan (decedat cu aproape jumătate de veac în urmă), printre pionierii bisericii adventiste din acele locuri. Cei șase copii, toți membri ai bisericii, i-au fost bucurie și mîngîiere pînă la adînci bătrînețe.

Frații Marin Chițu, pastorul districtului, și Faluvegy Dezideriu, din partea Conferinței București, au rostit Cuvîntul Domnului cu ocazia înmormîntării acestei adevărate mame în Israel.

— Fratele Toader Iftimia, unul dintre întemeietorii localității și comunității adventiste Războieni, jud.

Iași, a încheiat alergarea vieții și lucrării sale la 12 mai 1989.

Născut la începutul acestui secol, în Bodești, jud. Neamț, a cunoscut încă din anii tinereții grupa de credincioși din Piatra Neamț de care s-a atașat din toată inima. Curînd în comuna sa natală se înființează o mică grupă de credincioși care a devenit o comunitate viguroasă.

La scurtă vreme, fr. Iftimia se mută lingă localitatea Țibănești unde se întemeiază localitatea Războieni și, odată cu aceasta, și comunitatea adventistă. Om de nădejde, respectat și iubit, dînsul a fost primul primar al obștei de la Războieni și slujbaș principal al comunității, prezbiter mulți ani.

Înmormîntarea a strîns întreaga adunare a satului, între care peste 120 de urmași direcți. Alături de pastorul comunității, fr. Tache Pohrib, s-au aflat frații Ioan Bidiuc și Ioan Buciuman din partea Conferinței Bacău.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul. Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează” (Apoc. 14,13).

— Un altul dintre bătrînii noștri, respectat purtător de poveri, deschizător de drumuri ale credinței și înțelept sfetnic, ne-a părăsit prin moartea fr. Nicolae Cojanu din comunitatea Valea Lungă, jud. Dîmbovița.

Născut la data de 18 august 1899 s-a căsătorit în 1922 și în același an a aflat pentru prima dată despre poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. După doi ani de luptă a sufletului — pentru înțelegerea și trăirea voinței lui Dumnezeu — a primit botezul. Din anul 1930 a slujit comunitatea Valea Lungă ca prezbiter (din 1939 întărit prin binecuvîntare) pînă în anul 1984 cînd s-a retras din cauza vîrstei înaintate.

A străbătut cu demnitate anii grei ai persecuției antonesciene și a rămas la fel de consacrat și statornic în deceniile de pace și dezvoltare care au urmat. Ca dovadă a aprecierii din partea bisericii, a făcut parte, pentru un timp, și din comitetul Conferinței București.

La 20 iunie 1989, ca un călător obosit, s-a așezat să doarmă — potrivit planului ceresc — somnul din care va fi trezit odată cu revenirea în glorie a scumpului Mîntuitor.

La serviciul divin al înmormîntării au participat fratele Micu Paulin, pastorul comunității, împreună cu fratele Nicolae Popescu, din partea Uniunii și fratele Octavian Coconcea, din partea Conferinței.

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viațuire și urmați-le credința” (Evr. 13,7).

— După o lungă și grea suferință, la 2 aprilie a adormit în Domnul sora Maria Trifănescu din comunitatea Nucșoara, jud. Prahova. Dînsa primise credința în anul 1934, rămîind statornică în toți anii cei grei ai începutului. Creștină bună, harnică și devotată, a slujit comunitatea ca diaconesă.

Pastorii Virgil Peicu, Petre Sibiianu și Romulus Chelbegean, împreună cu obștea comunității, au condus-o la locul de odihnă vremelnică.

— Ziua de 12 iunie a însemnat pentru sora Raveca Flocea din comunitatea Botuș, jud. Suceava, ultima zi a unei vieți lungi și binecuvîntate.

Născută la 9 februarie 1892, a primit credința adventă în anul 1921, actul botezului fiind îndeplinit de fratele Ștefan Demetrescu. A fost prima credincioasă adventistă de pe frumoasele meleaguri bucovinene.

Viața plină de încredere și curaj, spiritul misionar și bunătatea creștină, au făcut din dînsa un exemplu demn de urmat. Adesea profunda convingere a inimii era exprimată în cuvintele: „Să ne pregătim! Domnul vine în curînd!”

Membrii comunităților Botuș și Benia, împreună cu pastorul Minal Baci, au condus-o la mormînt. Cît de adevărate și mereu actuale rămîn cuvintele Scripturii: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor!” (Num. 23,10).